

4

לונכו וכחפתו גבורון אין מלן טהור
(ט) שפעת לאחוריה מוריידה דרכ' פית'
דבורי ר' יותנן בן גורי אמר מנג'ן
דסיטרים. (ט) צלחות שאונגה חזרות
נער משביל כורדי ואין תני

פרק שמינ' א (א) כפה ידי ור' ברד גולוי אמרה ר' ג

הנזכרת בפניה או בנסיבותיה זו, ובהזאת שמה
ב' (ב' מ-ב' ז') סבב בלחן מושג' (ב' מ-ב' ז')
וב' (ב' מ-ב' ז') בלחן גזר' (ב' מ-ב' ז')
ואך י' י' יהודית יסירה ואלה אותם יהוד' יהוד' ז'
ו' (ז' מ-ז' ז') והאות ע"ש שפה לעיל ובוט' א' ז' י' סבב' ז'
ו' (ז' מ-ז' ז') לא ותורה יהוד' יהוד' ז'
א' (א' מ-א' ז') לאלל' בלחן מושג' סבב' ז'

לען : פ"ח (ג) טוטל בחטן טהור : [ג] איזי
טלאין לען וח'ב את רבי עליון טהור את לאן מ-
טכל מראהו מהדור ואם לא פכו אמר ר' יוסי כת' :

1. פסחים כבשים נר-צבאים נר-נור-תירנור. אין לנו
 לעומת הנור-תירנור נר-צבאים נר-נור.

פרק ראשון א(*) אמר ר' שמעון ומנטמא בולד חמוץא למלעוז למשועז הו (ב') גומינזא להען ג

הנגשה (6) אמרו הטריך והגבילה והמתן אין סדרה
ב' : (7) מושתת דיא שלשות וטלן ריבית' ו'

(ב) לני שזו מל' ח' ואמ' יתורה

לזאת הנ"א

וּמְנַחָת כָּבֵד

ପାଇଁ କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

כטב' משנה

בוטל את המוקה בשינויו מורה, כייד היי או החיל
והרים ויכירז בון ממי כל הפירות אין פולין את
המוקה בון לוגן שלא אמרו אלא מים שאבון, וופולין
בשינויו אפלין קפה שעשו בו מאה סאה ונכבל לו
לוגן היי או מי פירוח ושינה את מזראו פסאל, וכן מקה
סאה היי או מי פירוח ואל שיינו את מזרוי הרוי אל
בשוריים בשורי, אוין האטה שנבללה עולה למורת המוקה,
ואם נספ על הוב' כי אחרדים מים בשורים הרוי וה מוקה
בשוני ב ש מעליין את המוקה ולא פולין פולין ולא
מעליין לא פולין ולא פולין; ג' ואלו מעליין ולא פולין.
השלל, וברביה, והכבר, והגלה, והמלת. וטיט הנרוק, כייד
מוקה שיש בו מ' סאה חסר אחת ונפל לתוכו סאה
נאן מאלו היי עולה לחרוזו והרי המוקה בשור ושלם,
ונמצאו מעליין געקה וויסקון שם ה' ז' מוקה שלם
בתהילה והוניה בעקה וויסקון שם ה' ז' מוקה שלם
ד' ואלו פולין ולא מעליין מים שאבון בין טהורין בין
טמאים. מי בכשים, מי שלקות. וויחמך עד שעלא החמיין
והשבר. וכייד מוקה שיש בו מ' סאה חסר משקל
דריך ונפל מאחד מאלו משקל דינר לתוכו אין עולה
למורת המוקה ולא השלים. ואם נפל מאחד מון שלשה
לוגן מון פולין את המוקה: ה' ואלו לא פולין ולא

לולחו וזרי המים כשרים בשחו שאון
מקורה שיש בו מ' סאה ונפל לחוכו
ו מל' זוחם וענבים ושינו אוח מראת
קוקותה שנפלן יין או מולח או שאר טי
הו מים. ואם דוחה במקורה מ' סאה
וכיזא בה ונשנה מראה מזקצת
ונשנה לא עלתה לו מבללה. אפילו
ונתנת דודאך

משהחוין, וכך מוקה שיש בו מ' סאה חסר אחד וגפל מוארת כמו שבירנו: ו' ופעמים שאלו מעלהן את המוקה. וכך מוארת מאלו וחור ולחק סאה מגנה להרי הרים שנשאו מוקה כשר: ז' מוקה שהדרה כשר: ח' מי הצעב וחוור ונפל בצד התקנתו ימחרן עיר שירדו גשמי וחוורו מוארו למארן מים כשרים מלואו ושואב לחובן עד שיירדו גשמי וחוורו מוארה מים. גפל לתובעין אין או מהר אם אין בה מוארה מים שלא נשורה כדי מ' סאה הח' לא טבול בו, והותבל במקומות חכית של י' נשברה בים הנגרול ומרואה אותו מוקם כמוראה של י' הטובל באותו מוקם לא עלתה לו טבילה: ר' שלשה לוגון מים שאובין שונפל לחובן אפילו משקל דינ' י' ישינה מראיתן וחד' מוארת הכל מוארה אין ונפל למקוה לא פסלתו אלא אם ישינו את מראיו: יא' שלשה לוגון חסר דינ' מים שאובין שונפל לחובן דינ' חל' ונפל למקוה לא פסלתו עד שייפול שלשה לוגון מים שאובין שאין בין תערובת משנשנה מוארה ממיין מוחמת עצמו ולא נפל לו דינ' הח' בשער לא אמרו אלא שנשנה *מחמת משקה אמרו:

פרק שמני

א כל המעורב למקות הר' הווא מקהה ומטבילן בו, גנומה הטעמוכות לפני המקות. ומקום ורגל פרשות בהמה שהו ביה מים מעורבין עם מי המקות כשפורתה הנוד מטבילן בהן: **ב** חוויה המערה וסדק המערה מטבילן בהן אעפ' שאין הדברים שבחן מעורבין עם מי המקות אלא בכלל שהוא: **ג** מהת שהחלה תחונה על מעளות המקות והזה מוליך ומביא בנים כיוון שעבור עללה והגל טהורה: **ד** עוקה שבתוך מקוה אם הרהה הקרע המברלת בין העוקה והמקות ברראיה וכילה להעמור את עצמה אין מטבילן בנים שעונייה עד שהוא מעורבין עם המקות כשפורתה הנוד. ואם אינה יכולה להעמור את עצמה אפילו אין מעורבין אלא בכלל שהוא מטבילן בהן: **ה** כותל שבין ב' מקאות שנפרק לשני מיטרפן ואם היה בשניין מ' סאה מבבליון בכל אורך

במסגרת הנקודות המוקדמות נקבעו מטרות פוטומטריות וטקטוניות על רוחב אורך אחד. בחלק הצפוני של אזור הנקודות נקבעו מטרות פוטומטריות וטקטוניות על רוחב אורך אחד. בחלק הצפוני של אזור הנקודות נקבעו מטרות פוטומטריות וטקטוניות על רוחב אורך אחד.

סִימֵן רָנוֹ

שאלה: כל מתקנות הליקון מן הנכרי שצרכך טבילה, שרי לשלוחו ע"י קטן לטבילה או לאו.

תשובה: יראה שלא שרי למייבער כי כיין דטבילה כלים הלקוחים מן הנכרים دائירית היא לא מהימני עליה לקטן¹, אע"ג דבריו הוא ומילתה דלית ביה טרחה כדרוכה בתום² פ"ק דפסחים³אה דקאמר הימנה רבנן בדורבן, דורך נשים ועבדים נקטו התוס' דנאמנים באיסור دائיריתא אבל לא קטנים. אכן אין נראה לאסור מטעם ופסק בהגהה"ה דאשיiri פ"ב דברי כוונה, הנראה לע"ד כתבתי.

דִּינֵי מִקְוָה

סִימֵן רָנוֹ

7 שאלה: מקוה שנ��חו בכלים שאינם מנוקבים וחورو מערבים סאה יותר מג' לגונ שיעור שופול את המקוה, ורצו אח"כ לנקותו עד גמoria כדי להוציא אותו מים שאבום שנפלו לתוכן ולא היה אפשר להם כל לנקותו כולם מפני רדיפה ותגובה הנכיעה, ורקוד שעה השאייה מן המים חזרו אחרים במקומן, מה תקנה יש בדבר.

תשובה: יראה ובתחליה צרכין אלו לדرك בעicker הפטול בגין אם ג' לגונ פולסים בכ"ג ורא או לאו, ואח"כ נדקיך בתקנתו. האיז' כתוב בשם רבינו שהייתה דמקוה שהוא מעין חפורין עד מוצאים מים אין ג' באץ אשכנו שהן חפורין עד מוצאים מים אין ג' לגונ פולסים בו כלל, משום דעתין מטהר בכל שהוא כמו מקוה במ' סאה, ובמקוה במ' סאה ק"ל ריכלי למלאתו בכתף אפי' אלף סאה שאובין ולא יטסל הויאל וכבר הוא ליה שם ותורת מקוה כשר, ה"ה מעין כל שהוא דאית ליה נמי שם ותורת מקוה טהרה שני כל השארובין יכולין לפולסו. וכי' אשורי בהדייא שם המקוה מעין אין לנוקות את הכלוי שמנקין אותו בהו, שאפלו יחוزو מן הכלים לתוכו אין שאובין פולסים במיעין, וכ"כ במרדייכי⁴ בשם תשובה מהר"ס⁵. אמןם

ס"י רנו: 1. ש"ע (י"ד סי' ק"כ סי' י"ד) ועי' גרא (סקל"ז). 2. ד. ב ד"ה המנוחה. 3. סי' ח'. 4. עי' ש"ך (י"ד סי' ק"כ סק"ח). 5. יב. ב ד"ה ותבע. 6. רמ"א (שם ס"יד) ועת"ז (סקל"ז) זגר"א (סקל"ב), ועי' פמ"ג (או"ח סי' תנ"א מש"ז סק"ז) ועת"ש י"ד שם [זע"ה] חשי' ש"מ קמא ח"א סי' ק"ה).

ס"י רנה: 1. ה"א סי' של"ג. 2. ל"ב. 3. הלכ' נהה. ומקואות טרוי. 4. מכ"ב ד"פ סי' קצ"ג. 5. הלכ' נהה ומקואות סי' תשמ"ה (ג' א"מ רפה"ס ריש טורי ב'). 6. שאלתא-נ"ה. 7. עי' חוס-כתובות-ב-ב-ד"ה-פשית ובחים-קב. ב-ה"ה פרה. 8. עי' מלחתות לרבכ"ן שבת פ"ג ובס"ג לאוין קמ"ו [זע"ה] שה"ג ח"א ערך ר' אהאי.

מקוואות¹⁴, וכן כתוב האשורי¹⁵ בשם הרא"ב¹⁶.

ולענין תחילת שאילתינו כבר בא מעשה בידי כהאי גונוא, והורתי הילכה למשה¹⁷ לשופך עפר על כל נקי הנבייה בעובי ב' או ג' טפחים, ונסתמו כל הגוקבים ונתיבשו על פניו קרקעם המקוה כמו יום ולילה, עד שדוחקו מי הנבעה ונקבעו מעליה מן העפר ששפכו, ובזמן מועט אח"כ חזרו המים על פניו כל המקוה כשיור העומק שהיה בתחלתה. ואמרתי בודאי כה"ג שפיר דמי, חזיא דלפי הנראה השאובין שנשארו במקוה קודם ששפכו העפר לא חזרו וכצבזו ונקבעו עד למעליה מן העפר ששפכו אלא נבלעו בעפר, ואתה¹⁸ לדמי הנבייה העלו אותו עמהן מ"מ נשיכין דרך הקruk, ובזודאי מי הנבייה רבו עליהם, וקיים לכ"ע דשאיבה מטהרת ברכיה ובהמשכה, ואין המשכה טוביה יותר מזו שהמים נבלעים לגמרי בקרקע וחוזרים ומצביצין ממנה¹⁹. אך כתוב במרדי²⁰ שציריך להמשיך ע"ג קruk דראין המים לבלווע שם, ואז בטל שם שאובים מהן אגב הקruk אלמא דבלבילה תליא מילחאה. ואם ונפשך לומר וא"כ למה תורהם כ"כ לנקות המקוואות בכליים מנוקבין יעשו לכל מקוה ברוך זה. י"ל דברכמה מקוואות יש שאין מי נביעוון רדופים כ"כ, ואם הינו שופכים עפר על ניקבי הנבייה היו נסתומים למורי. ועוד דברכמה זימניין הוא קל יותר ע"י כלים נקובים מבורך וזה אבל לעולם כאשר גמור הוא²⁰.

ל

בד האשורי²¹ ומרדי²² כתבו בשם ר' דהא דמעין מטהר בכ"ש הינו דוקא לטבילה כלים, אבל לטבילה בני אדם לעולם בעין מ' סאה מים שכל גוףו מ"מ לא עלתה לו טבילה קטן דסגי בפחחות לכל גוףו מ"מ לא עלתה לו טבילה אלא בארבעים סאה²³. ולפ"ז אף²⁴ מעין כל זמן שאין בהן מ"ס אין ראוי לטבילה שום אדם בעולם ואין עליהם שם תורה מקוה טהרה לדם, ולכך השאובים פוטלים אותו לטבילה אדם כמו שיפסלו מים מכונסין כ"ז שאין בהן מ' סאה לכל דבר אדם וככלים. וכ"כ אשורי פ' מרובי²⁵ אהיה מתניתין (מקוואות פ"ה מ"א) דמעין שהעבירו על גבי השוקת דפסול לטבול בשוקת, ואף ע"ג דמחorder למיעין והמעין מטהר בכ"ש, מושם דמעין לא מטהר בכ"ש אלא דוקא לכלים ולא לאדם, ולכך אין השוקת כשר לטבילה אדם אע"פ שמחorder למיעין כ"ש. וזה נ"ד דמעין כ"ש שירבו עליו השאובין או דושאובי מוחוריים לו חד טעם הוא, ותורה אחת فهو כראיתא שם באשורי.

וגאניגים המתירים דלעיל י"ל דס"ל דמ"מ לא דמי למי מקוה שאין בהם מ' סאה שמים שאובין פוטלן אותו, והתם אין עליו שם תורה מקוה כלל, משא"כ במעין כ"ש דאייא עליו שם תורה טהרה לכל הפקות לענן כלים. אין סבירה فهو דמעין כ"ש מטהר אף²⁶ לאדם, והכי סבר א"ז²⁷ ורביינו שמהה בהדריא במרדי ההלכות

דין נטילת ידיים

סימן רנט

נתן מים לחבירו בחפניו אין עולה לנטילת ידיים מפני שלא נטל מן הכליל, משמע דוקא מטעם זה אין עולה הא מטעם דגע בהו החבירו לא קפידן. וכן הא דכתבו מים שהנהנות מרחיב בחן את ידיו כשרים, כל הג' צ"ל دائרי בידים הנטולים.

אמנם מצאתי אח"כ בתוס' דמס' סוטה⁹ ז"ל: ועל מנהג העולם שורקים מן הכליל לידיו אחת ואח"כ משפשף בחבירתו שפיר דמי כיוון ורמלה נטל מן הכליל, כדתניא בתוספותא דמס' ידים (פ"ב ה"ב) אבל הנזון מים לחבירו בחפניו ידיו טמאות שמתחלת לא נטל מן הכליל, הא אם מתחלת נטל מן הכליל טהורות.

9. הכל' מקואות ס"ס א'. 10. רס"י תשמ"ה. 11. עי' במשנה אחרונה ושא"ר נ"כ במקוואות שם ובחי' הארכתי בו. 12. ב"ק פ"ז ס"ג. 13. ח"א ס"י שלין. 14. שם רס"י תשמ"ה. 15. הכל' מקואות ס"ס א'. 16. בספרו בעלי הנפש. 17. הכל' מקטי (ח'ב עמי 24). 18. עי' שוחית ר' מגאש (ס"י מיט) ובחער' שם בארכ. 19. ס"י תשמ"ה. 20. עי' רמ"א (ס"י ר"א ס"מ) וכ"כ מהרי"ק (שורש נ"ה) להחמיר במעין ועתין (סק"מ) בארכ' ועי' תש"י שם קמא ג"ג ס"ט).

ס"י רנט: 1. אויז' ח"א ס"ז ועי' טור ס"ז ובי' שם בשם הראשונים. 2. פ"ז מברכות הי"א. 3. עשי' ב"ז. 4. חולין פ"ז ס"ז. 5. חות' יישום — עני' ב"ז אויז' ס"י קב"ט עמי קלה, ב] ועי' פסקין חות' פ"א ס"ה.

שאלת: מי שלא נטל ידיים כשרים, אוthem המים כשרים הם לנטילת ידיים או לאו.

תשובה: יראה דלכארה משמע בכל פסקי הגאניגים דלא כשרין הם, שהרי כתבו שם נטל ידו אחד לא ישפנסנה בחבירתו מפני שהמים שעיל ירד היד. וכן אחד שלא נטל אם נגע ביד של החבירו שנטלו ועדין הם מוכשרים טמאים וצריך להזור וליטול. הא קמן דסתם ידיים פוטלים המים שעיל גבי יד הנטולה ולכארה דכ"ש שיפסלו המים שבכליים בונגינעם לנטילת ידיים. ולפי זה הא דכתיב רמ"ב² וס"ג³ ואשורי⁴adam

הכל גל גל מומלך ניגן
וכבר בפתחה מושיעת
וונימה זא אנטס גונז
וונימה זא אנטס גונז
פאלס סאל גונז
דניטי מושיעת גל גל
אנטסס יי טה להנעה
למלה לא למכבָר מְכַבָּר
מד כהן ווון צון נעל
קונס סטולס דודוין גון
בדניאל נגטער מלך
אנטסס בכואל מלך
צ'יל למתחן כוֹן
למלה לא למכבָר כהן כהן
הלו מוקש נבל לח' לח'
הלו. פ' צ'יל
מי צ'יל אינ' היטול מומלך
ק' לאט כל'ל'ס
(באי) שבת'ם אל'ס
טמ'לוי צען וו' נט' נט'
טמ'לוי צען וו' נט' נט'
מראות (וועט' וופט)
מי מעין
במת (סב) ד' נעל
במקום החישוק
חישוק במקום
זהה מהו אנטס אנטס
סט' ווילס אנטס
ל' אין שאיבקה טה
שהוא עב קב' קב'
פומלה בהן שון
(מ) אפלו עשו

גלוין בדורש"א
 (ב"ט טפ"ז נ') אבל השג
 ובברור והסבירו הסתלה הגמ"י
 טמפלר מאכון מס' דבורה
 ח' י' גב' ס"ת החזק ס"ג י' 1
 (כ"ג י' 1) בלא כוונת
 בירויות סן הרטם. עי' גלון

କାନ୍ତିର ପଦମାଲା ପଦମାଲା ପଦମାଲା
ପଦମାଲା ପଦମାଲା ପଦମାଲା ପଦମାଲା

כג' ניל' יעשוכו ואעפ"כ יעשו ג'ב' הנקב טפח על טפח כי אין זה עני לזה במובן:

סימן קעג

אם אפשר להכשיר מקוה שיש בו חשש מים שאובים ע"י שיטלו לתוכו יין שיתנו מראה המים שבמקווה למותה יין:

נראה ודאי דלא מהני. דזוקא ג' לוגין שנפל לתוכו יין ונשתנו מרואהינו אינן פולמים. במשנה פ"ז דמקוואות. אבל כשכבר נפסלה המקוה ע"י ג' לוגין שאובין ונתקו עלייה שם פיטול לא מהני ע"י שישנו מרואה ע"י הטלת יין. שחרי שנינו פ"ג דמקוואות מ"ב כיצד הבודר שבazar ונפל לו לשלה לוגין לעולם הוא בפסולן כו' ולא תנא תיקון ע"י ישינו שינוי מרואה.ஆ' דלא מהני שינוי מרואה רק בשנתנו בין השאבבים רודם שנפלו למוקה. ולא נקרה על המקוה שם פיטול. וע"ש כה"ג במשנה רפ"ג. ודוגמת חילוק זה ג'ב' במשנה ד' פ"ד דמקוואות אימתי בזמנן מעתערבים עד שלא ע"י ישינו מרואין. או' דלא מהני שינוי מרואה רק בשנתנו בין השאבבים רודם שנפלו למוקה. ולא כשבבר בשנמשכים בעלי תערבותות ייעיש בפי הריאש. נך ג'ב' שינוי מרואה מבטל השאבבים קודם שנפלו במקוה ולא כשבבר נפלו. והגמ' שבתופטה דמקוואות פרק חמיש' הביאה הבב' סי' ר"א דס"ט ע"ג מקוה שאין בו מים מ"מ סאה ונשתנו מראוין איינו נפסל בשלשה לוגין. וכתבה הרא"ד פ"ז מהל' מקוואות. ופסק ג' רמ"א סעיף כ"ט בהג'ה. הר' מצינו קולא חדש דבמו הג' לוגין שנשתנו מרואהין איינו פיטולין כד המקוה שנפסלה בגין מהני שנייני מרואה. אמר כמ"ב ייל' שגם שנפסלה בגין מהני שנייני מרואה. אך באמת לא דמי. דבדין התופטה נשתו מרואה קודם שנקרא עליה שם פיטול. משא"כ לאחר שברא עליה שם פיטול ייל' לא מהני מה שנשתנו מרואה להכשרה ע"פ דמקוה ע"י צירוף נסרים הרבה הרבה בפני עצמה כיוון שקודם שחיברומ' למוקה לא היו ראים לקבל טומאת מדרס לית' לו' בה כמ"ש בס' סדרי טהרה סי' קצ"ה סט"ק ס"ג והטעם זה לחוש לדעת הלבוש סי' קצ"ח סעיף ל"א שא"ג שנחלקו כל האחרונים עליו כמ"ש הש"ך שם והסת' והלכה בדבריהם אעפ"כ כ' מהרמ"ל והש"ך והסת' שכשמתיקנים מקוה חדשה נכוון לחקון שתהא ברחה אליבא דכ"ע ע"ש. ואע"ג שבתיקון המקוה של כאזומ"ר נ"ע לא נוי' תנאי זה מ"מ כיוון שעשויים בצדקה כל' זראי אין חש בז' כמ"ש הלבוש עצמו שם סי' קצ"ח סל"א התנ"ל ויל' וליד לכל' דלקמן סי' ר"א סי' ע"ש ותירוץ יש להעמידס ג'ב' על המקוה ש'כ' כאזומ"ר נ"ע אע"פ שלא היה תורה כל' ממש עליו מעולם. משא"כ המקוה שלכם דומה קצת למוקה דלובלון הנזכר בלבוש שם ולמקוואות הנז' בב"ח שם סעיף כ"ט אבל אם לckoו נסרים ועשו צורתו כמו כל' בו' ע"ש. שלפ"ד הלבוש יש לגמג' בזה מהמת גורת מרחזאות ותקנתה שלא היה הכל' כל' מועלם היא. קלקלתה לפ"ד הלבוש לחוש שם גורת מרחזאות ואיפלו נקב לא מהני לשטו. משא"כ בכל' דמנהני נקב נג'ר. ואע"פ שאין הלבча כדבריו. יש לחוש לכתלה. אם אפשר לתקן השולדים מנסרים שאין רחבים כמ"ש הס"ט. ומ"מ יראו שייהו מחברים ודוברים הטע ויל' כדי שייכלו לחממה כי מאר היה מקפיד כאזומ"ר נ"ע והיה מזהר מאר שיעשו מקוה חמה זו מzd' בראיות הגוף. בדורות חלושים كانوا בידוע והוא מzd' הדין שלעוזם והקור מהרת לטבול וא"א להקפיד כ"ב להפשיט הקטנים שבכטנה כו':

העליה מכל הניל' הוא שיעשו נקב טפח בשולי'י של המקוה שעשיהם ובכדי שישם יפה...יעמ"דו שלוט מתח כו' כאמור מלמעלה. ובמה שהשולדים וחוקם מן הקרקע אין לחוש בנ"ד. ואם אפשר לעשות השולדים מנזרים שאין רחבים כ"ב שייהה כל' זראי למדרס כו'

ארנו ורני אריה אזרען דרכ' ג'י
אליזה זעירן

רرك מיםiscal גוף וולה בהן א"ב לפ"ז הא דארעא חלהולא
מחלהל אין מי מעין כי"א שbowצין בחלי הארץ מים וכמ"ש
בתחש' מהרייט חלק יוד סס"י י"ח. וכמ"ש מזה במ"א
בד"ה כי הטר ט"י ר"א עיג' דמעין מטהר בכל שהוא
היאינו דוקא לכלים כו"ע. ואיך המים השואבים שנמשכים
דרדר הקרקע מתערבים בהמים שבארץ דחלוחלי מלחלה.
ולבן נשמנשים למקוה שיש בו מ"ס סאה. והיה עי"ז
עד"מ שמונים סאה ואח"כ יחסרו מהמים ודאי אין לחוש
בכח' לדעת הראב"ד והתשב"ץ ח"א סס"י י"ז. והנה
יש להעיר לדין מים שאובים שנבלעו תחולת בקרקע כהנדו
דתשו הרא"ש וש"ע סעיף מ"ז ממשנה טפ"ח
דדרותם שתלי תרומה שנטמא שתו טהור מלטמא ופר"ש
אחר שהבירן בקרקע ביטלן. מתרות אוכל. ועיין בהרמב"ם
פי"א מהל' תרומות ה"ג ובכ"מ שם שהמשנה הנ"ל הובאה
בבפסחים פ"כ"ש דל"ד א' וע"ש ג"כ עמוד ב'. והנה
בתחה"ד סס"י רנ"ד זימה זריעת מים שאובים במקווה
שייש בו מ"ס סאה מים כשרים לדין חיטים שנטמאו וזרעו
בקראקע נשרו נטהרו יעוץ שהביא ראייה לזה פרש"ז
פכ"ש. וא"כ אפ"ל שכמ"כ המים שאובים שנבלעו בקרקע
ונטהרו מדין שאובים. ועיין פרק אין מעמידין דל"ג ע"א
טהhor מדין שאובים. ובמשנה במסכת פרה פ"ט משנה
געשה כנותן מים לטיט. ובמשנה במסכת פרה ה"י פרה שחתת מי הטאת בשורה טמא מעת לעת ריה"ז
אומר בטלו במעיה. וכי"ל ביריה". כמ"ש הרמב"ם פט"ז
מהל' פרה דין ז' וע"ש דין ו'. ובינו שיש דעת דשאיבת
שהמשיכות כולה תורה כמ"ש בתש' הריב"ש ס"י קכח.
א"כ היה מקום לומר דבר המשכה כזו כנדון דתש' הרא"ש
יש לטעום עיז לכ"ע. אך עכ"פ להסידר החשא דהתשב"ץ
ח"א סס"י י"ז ודאי יש לטעום על המשכה כזו:

סימן קעה

ב"ה. מה"ק

לידי עוז. המפורטם וכור מוהדרי איזיק הלווי נז'

מכחtab כת' הגיגני כת' ח' שבת העבר. נידון מוצא דבר המבואר בתקיון המקווה מכאותמו"ר נ"ע שטעת מרובע הוא יותר מעט מוצא רmono. כי חכם אי' עבד עובדיא בווייעטקה דלא כוותיה משום שאומר שיש לו הוכחה ממש פיז'ן דכלים להחמיר יותר על שיעור הנ"ל. והנה ראשית נאמר שלענ"ז שיער באזומוי"ר נ"ע כי' העשוי ממש כי זכרוני שלאלוני ראייתי ממה שהובאו לו חצי עגול בכדור מקליפת רmono וכמדומה שהובאו לו או רמנונים מהא"ק תובבב". ואפשר שהובאו לו כ"ז כדי לדעת שיעור מ"ר. יאנז'י מצאתי כתעת ראייה ברורה ששיעור מ"ר יהיה מצומצם לא כשיעור הניל רוק שיש לעין בס' בפתחו ופרה ובס' מי' נדה להמחמת' שלדעתי אפשר שימצא שם מעוגנים אלו ואין הספרים תחוי לעין בהם. והנה אם כוונת החכם המשיג לומר שאע"פ שהרמוני שלפנינו היה שיעורן כך אין לסמוד ע"ז מושם שימוש -במשנה- שהם גודלים יוטר-וא"כ- אין לסתמוך על שיעור רמנונים שלפנינו וכדרך' שמחמים שלפנינו שיעור רביעית שהוא ביצה ומזהה ולא סמכ' אביצים שלפנינו שהם קתנים ביוון שבגמ' משמע- שביצה היא ז' עצבעות אזלינן בתה ההוא שיעורא ועי' תשב"ץ ח"ג סי' לג'. ודבריו הי' נוכנים אם יש לו ראייה ממשנה. אבל באמת לא מוכחים שם מידי. וכדלקמן אי'ה. ואדרבה לכואורה יש ראיות שהרמןן אין-גדול-בי'. והנה בתשי' חוט- השני- סי' ז' (דקא ע"ב) כי' זיל' ורmono נ"ל שהוא גדול יותר מאשר זיתים מדאייבע' לא פטו' דשבת ניקב כמושאי. זית סותמו וחזר וניקב

שענונו: כבונס משקה דרכי שמנקנים בו המקוּה היה ג' ב' כתענונו: דכונס משקה שבא'ח שם לענין וט'ו. וא'כ' ג' בענונה, אם אפשר לנ��ות המקווה ע'י דלים נקוביםCSI'ורא דבמהר'ק' יש להחמיר ולעשות כן ואם אי אפשר או' ייש לסתמונת ג'על שיעורא דכונגס משקה שבוטש'ע א'ח רס'י קנו'ט. וממג'ב'ג ס' ר'א כ' הב' על דברי מהרי'ק שב' שהשיעור בענונה יודע מניין לו. ובענינו שיעור רוחב העדשה ע'זון: בז'וד ס' ק' צ' בד' שם סק'א. ובש'ע שם סעיף ה' ע'זון:

סימן קעד

מקורה. שבו קצת גדי מעין אך מימי מתיבשין בעת
הרב. לע"ד יש תיקון לזה ע"ד המבואר
בשבוע-ס"י ר"א סעיף מ"ז בשם תש"ו הרא"ש. ואך את"ל
ונפקת זו אין דינה במעין. כי י"ל שהכתלים רק בוצין
במונחים, הנה לבארה עכ"פ כשראו שהמקוה מתמעטת
והניא רק מ' טאה או יותר מעט או ישבכו לתוכה שארビין
ההבה. כדי האמור במשנה פ"ו דמקוואות הין בו ארבעים
סאה, מלא בכתף ונותן לעליון כ"ז ע"ד תש"ו הרא"ש
הבן"ל שבשב"ע סעיף מ"ז. והמשכה זו עדיף משאר המשכה.
וכפזון שהמשכה זו באה להמקוה בעוד שיש בה מ"ט סאה.
אי-כ"ל אף להראב"ד כשר בכח"ג אף אם יתמעטו אח"כ
מייט, מהמקוה. ולא דמי לשארビין ממש שם הוא שמחמיר
ההראב"ד אף בשהייו מ"ט סאה כשרין. דהה הכא איך
עכ"פ צירוף מ"ד שאובה שהמשיכו כולה טהורת. וגם
לזריזון עכ"פ סאי ברבייה והמשכה. וא"כ י"ל בהמשכה
لتוך מ"ט סאה איינו נפסל לעולם אף להראב"ד ומה גם
שהמשכה זו עדיף טובא משאר המשכה. דהה בחשנה
פ"ז-דמקוואות מ"ד מים שארבים ומ"י גשםים שנוטרנו
כא אימתי בזמנם שמתערבים עד שא יגענו למוקה ופ"ש
זקסבר המשכה אינה מטהרת כל אפיקו שלשת לוגין לבסוף
בגדלא כר' אליעזר בן יעקב. וכן בפי הרא"ש שם ע"ז ג"ב
ג"ב' דמתניתין ר"א בן יעקב היא מ"מ ראי' שבגמרא
ונפק. דתורה דיב"ב הוסיף קולא על דין דין המשגה. עכ"פ
לפי מתניתן המשגה לא מהני אף שיש רוב מן החדר.
מ"מ המשגה ע"ז תירובות מהני ע"ז רוב והמשכה.
מן-פנוי שזו המשגה טוכה יותר. א"כ בש"כ גדור המשגה
שברתשו הרא"ש שהימים ונשכחים דרכ' גדי הארץ. אשר
עד-זאת דפאל שיש כאן רביה וג' שהימים הנמשכין
עד חמלה בתים שהוא ודאי משך שלשים אמה ויתור.
א"כ אפ"ל מלבד שההמשגה טובה יותר כיון שנמשך דרכ'
גדי הארץ עדיף טובא מהמשגה של גבי הארץ. אך
ען-זאת זאת דפאל שיש כאן רביה וג' שהימים הנמשכין
מתחרבי עם לחוית המים שיש בתוך הארץ דהא אמרינו
בגמרא פ"ג דחגיגה דכ"ג ע"א דהא ארעה כולה לחולין
מחוללא ופרשי' והמים הנובעים כאן באין מנהר גדול
ובברכות פרק הרואה דנ"ט ע"א גבי ועל הרעמים. עניין
חולוני מחוללא ואיתא הפירוש שם חולליין קצת. ועיין
בעירור ערך חל בפ"ק דשבת. הביא עוד מקומות שנוצר
חלחול וփ" שיש חללים. א"כ הא דראעה חוללי מחוללא
היאנו בכל הארץ יש חללים קטנים שבתם יש מים. והנה
בב"י רס"י ר"א ס"ה ואך אם לטבול במיעין. הביא דר"י
פ"י עניין דהא ארעה כולה חוללי מחוללא קאי על מיעין
דבמקוה לא שיר לומר חוללי מחוללא אלא במיעין שגדי
הימים מתחכרם תחת הקרקע. ומזה הכריח דלטבלת אדם
בעינין אף במיעין ארבעים סאה. ורקשה קצת לדברי ר"י
איך אומר ארעה כולה חוללי מחוללא וכי כל' המים
שבתוכה הארץ יש להן דין מיעין. וגם הרבה פוסקים חולקים
על ר"י וס"ל. דבמיעין א"צ ארבעים סאה אף לטබילת אדם

צינוי הלבנה
ה"ה. מהות מילון פלוי ככ
ה"י. פלוי כה
ה"ג. פלוי כה

מסורת הראב"ד
(1) כי א. הלה
(2) כי צ. הלה, ט. בשמי
מהוות

ה פיסקא פה. ואלו פולסים ולא מעליין, המים בין טמאין בין טהורין, מי בכשיםומי שלקות, והתמוד עד שלא חמוץ. כיצד פולסין ולא מעליין, מקוה שיש בו ארבעים סאה חסר קרטוב ונפל מהן קרטוב לתוכו לא העלווה ופולסים בשלושה לוגין. למידנו מכאן דפחות שלשה לוגים מים שאובים שנפלו למקוה חסר ע"פ שאין פולסין, אין מצטרפין להשלמים. והוא הדין לשובה שהמשיכוה" ע"פ שאינה פולסת אינה מצטרפת^ט. ואית ליתני הא גמי בהדריו, ימושם דלא שוו שיוריריהו להדרי דהנך מפסל נמי פסלן בשלשה לוגין, והמשיכוה אפייל בולה לא פסלן כדבר דימי.

ו פיסקא פה. אבל שאר משקיןומי פירות והציר והמוריס והתמוד משוחמי, פעמים מעליין ופעמים אין מעליין. כיצד מקוה שיש בו ארבעים סאה חסר אחת, נפל מהן סאה לתוכו לא העלווה. היה בו ארבעים סאה נתן סאה ונintel סאה הרי זה כשר. למידנו מכאן דשאר משקיןיהם פולסים אלא בשינוי מראה, ע"פ שאין בהם כדי שינוי מראה לא פולסין ולא מצטרפים^ט לשיעור מקוה.

ז פיסקא פה. הדיח בו סלי זתים וענבים וشنו את מראהו כשר, ר' יוסי אומר מי הצבע פולסין אותו בשלשת לוגין ואין פולסין אותו בשינוי מראה. למידנו שכן אין שינוי מראה פולס עד שיתעורר בו גוף המשקה^ט והוא משנה את מראהו, אבל אם שרה בו סמנים או אוכלים^ט ונשנתנו מראהו כשר, שהרי הדיח בו סלי זתים וענבים אין פולסים בשינוי מראה^ט. מפני

שינויי מהדורות

27. נמללות קולניות נוקף בולה או רובה ואפייל בחיציה.

28. נמללות קולניות נוקף ולא נימוחו (כג' קל: כל גלcca וסעמeka כבניא מalgo^ט)

29. נמללות קולניות נוקף ולא נימוחו (כג' קל: כל גלcca וסעמeka כבניא מalgo^ט)

לפesh תדרשו

י. לשוער מקוה. ע' השגות רכנו לרמ"ט (סוף פ"ג) שמאמר תוספותא (פ"ה ח') שיש אופן שמצטרפים מי פרות לשוער מלחה בתחליה. וכן ע' "ראב"ד תשובה ופסקים" ע"ג עז, שמאבר רכנו תוספותא וו והטעם דלא נפסל מושם הג' לוגין שאובי שנפל לתוכו "שכיןן שלא פסלן בשעת נפילתו שוב אין פולסים". וע' רמא סע' ב"ט ובש"ד שם.

יח. גוף המשקה. וטעמא דמיילה נראה ברור לפי רבני רכנו לעיל הל' ד דכל פסל שני מראה הוא ממש דמיוי מקוה של שאר משקיין. ע"ש בשינוי מהדורות צין^ט.

יע. אין פולסים בשינוי מראה. מינו לעניין נטילת ידיים תנן ויריים פ"א מ"ד" מים ראשונים אם הרוח בהם את הכלים פולסים לרידום". ומבר רכנו (ראב"ד תשובה ופסקים ריש ס"ר כו) וול'!^ט ולא ידעת טעם למה הם נפסלים בכך, שהרי המקוה שהוא נפסל בשינוי מראה אין נפסל בהחתת כלים עד שיטול לתוכו גוף המשקה שישנה את מראהו, ועוד כי המקוה שנפל בתוכו יין ושם את מראהו פסלן ואלו לידים אפייל הינו כשר ליטול ממנה בין שנותן בו מים בין שלא נתן ע"פ שאין נוטלים בו לכתלה מושם והראב"ד שאסר.

סכו מ"ז גרכז
ס"ח אלון

רמב"ג פרטן ז. גרכז ז. ארכז ז. ארכז ז. גרכז ז.

שאין בהם מוגף הדבר המשנה את מראיו⁽³⁾, וכן מי הצבע אין בהם כי אם שריית הסמנין בלבד, ופושלון בשלשת לוגין משומם רמי רצבעא מקרי. עוד למדנו מכאן שאין שיעור לשינוי מראה אלא אפילו אם מלוג אחד נשתנה מראיו פושל.⁽⁴⁾

ח פיסקה שנה ח. נפל לתוכו יין ומוהל ושינו את מראהו פושל⁽⁵⁾. כיצד יעשה ימתין עד שירדו גשמיים ויזרוו מראים למראה המים. היה בו ארבעים סאה מלא בכתף ונוטן לתוכו עד שיזרוו מראותן למראה המים. שנה ח. נפל לתוכו יין ומוהל ושינו מקצת מראיו ואין בו מראה מים ע"פ שיש בו ארבעים סאה הרוי זה לא יטבול בו. למדנו מכאן כי המוקה השלם נפסל בשינוי מראה ואינו נפסל⁽⁶⁾ בשואבן בלבד. ולמדנו עוד כי פסל המראה חור ט להכשוו ממשא"ב בשאייה. עוד נראה כי שינוי מראה אין לו שיעור, אלא כל נשתנה מראיו מבמות שהיה פסל מدلע קאמר ושינו מראיו למראה יין, ועוד הא קתני בסיפה עד שיזרוו מראותן למראה המים. עוד יש הפרש בין פסל שלשה לוגין לשינוי מראה, כי שלשה לוגין איןן פוסלים אלא בשואבן, ושינוי מראה פסול אפילו שלא בשואבן בגין שנמשר לתוכו יין מן הגת ומוהל מבית הבד שלא מותך בלים הפטולין. אמנם, מודתニア בתורת כהנים⁽⁷⁾ ואיש פשוא ט' מוקה מים ולא מוקה כל משקין פרט לשנפל לתוכן מי בבשים וכי צבעים ושינו מראיו⁽⁸⁾. ודיקין מינה, מוקה כל משקין דמייא דמקה

ציווי הלכה
ח"ת. קי' כ. ח"ט. מהנה מהו סכמת
שזה ע"ז פ"ק פ"ג.
אם שלא בשאנון ע"ז פ"ק
פ"ג.

מסורת הרואה"
(ט) ע' ס"ב הל ס"ט (טני)
מחוזות 45 בעי' ד"ז מס' 3
ח'ם.
(י) ע' ליל תל ז' ס"ה ח'ב'
(ז) ע' ליל תל ז' ב'וני
מחוזות 25 גמ' 26.

שינויי מהדרות

30. נמתקומות פקלומות כMOV נמקום "נטולן כלל" בשלשות (וככלוקטס וכוכמו קמי קלכות הול מנגנות כל"י נטולן נטול לוגים).
גיקת נ"י. מונט נ"י קלא.
32. נכ"ל ונכ"י נוקף ועל מוקרא זה סמכו⁽⁹⁾ לדברים הפוסלים אותו בשינויו מראה.

31. נמתקומות פקלומות (לי"ז ול') לימל כל' ע' וטל' ז'.
(ט) למל' (כל"י) מכ' פל' ו' נלגד.
(ג) למ"כ (מל' ה"ז ומלה"ז) הומיף נס כל' ע'.

לנפש תדרשנו

דאם נשתנה מראית המוקה פסל לטבילה ולא אוילין בהר ורב אלא בתר חותא מלוקה", עי"ש עז. ובכ' הקורת ספר (סוף פ"ז הל' מקאות) שפסול שני מראה הויה מה"ת, וטעמו "רלא בטיל וט ברכנא כוון דרמאית הכל דם, ובדארמין לגבי דם ורוקה". וגם האגורות משה וו"ז סי' קב ענף ח' כוון לסרבו ומרונפשיה ואיך מקשה על רעת רבנו מכות סברא הג". והנה צ"ע מה מקשים על דעת רבנו ע"פ הסברא هنا ג"ל, הרי מלבד המי פרות דלא בטילו איכא ארבעים סאה מים גמורים, וליתכרר המוקה מהמתם. ואפער דלא אירוי והקורת ספר אלא דילא באפער שמנזרין את המשער לעשרו מ' סאה (ע' ליל הל' ו), ובכחא' אם ניכר מראהemi פרות שפיר"ל דלא בטיל hei פרות וממלא איז שעור מוקה. מיהו דעת השימ"ק ודאי משמע רכל שניינן מראה פסל מה"ת, וצ"ל לזרעטו רגנילוי הקרא מכואר לא רק דחוותא לא בטל אלא דחוותא קובע את דין כל התערובת לפוסלו. מיהו מסתיימת דברי רבנו משמע רגס בכחא' דמצערפין משקון לשערו המוקה איז שני המראה אלא פסל מרכנן. ובכחא' ג' וראי צ"ע ברעת רבנו קושית האג"ם הואר מצערפים מ"ת, הרי ניכר

איבוד משקה כדאיთא בברכות. ואייפשר שהחטעם מפני שמטבלן מושיבתון ולא ממי שוני חומרה שאיפלו הדיח בו כלם שאין בין שניין מראה פטלי ליidis, וכן אמרו מים שהנתנות משبيل בו גLOSEKOTNI פטולין ליidis. ורביעית שהוא דבר מעיט שתדיית בו סליatis תשיבותן בכאן, אבל מוקה שלם שאע"פ שתדיית בו סליatis וענבי לא נתבטל בכאן. עכ"ל.

ב. בשואבן כלל. ע"פ שיש אופן שנפצל בוגתנו סאה וגוטל סאה כמבואר סי' א הל' ה. הרי אין זה בוגר פטול אלא בכלל לא מעליין, כמבואר במשנה ב. והנה בנסיבות רח ואשונות כתוב "אינו נפסל בכ' לוגין", וכן בהל' טה. ולשיטתו קאי, שהרי בס' א הל' ה במחורוק ר"ז דעתו לפטול מוקה ע"י נתינת רוב שאובין אף שלא נחרר, וכן במחי' ר' ב' בס' ד הל' ג סותם להחמיר בנתינה בלבבו. ב*. על מוקרא זה סמכו. וככ' ליל הל' ד (ר' ב') שאין זה אלא אסמכתא, ובמהדרות הוב"י שם (צ"ו 26) מבואר יותר שר שאין פטול שני מוקה אלא "משום רמתחווי מוקה של שאר משקון". ואין כן דעת השימ"ק וגוחם ע"ה (בhashamot) בשם "מור" דכתבה "גלי קרא

בעל הנפש

סימן גיד

מסורת הראב"ד

(מד) כ"כ בשער הפעלה סי' א כו
בל ב

- סימן ז
 (6) ס"א ה"ל א
 (5) ס"ג ה"ל ט
 (4) ס"ג ה"ל יב
 (7) ס"ג ה"ל ט
 (6) ס"ג ה"ל ג
 (1) ס"ג ה"ל אט

אלא כורך גודלו וכרדיש לקיש^(ז).

תניא בתורתכהנים פרשׁת וינגורו אויר פיקו ז"ה כי אם רוחץ בשרו במים, יכול יהא רוחץ אבר אבר, ת"ל ובא המשמש וטהר, מה ביתא שמשו כלו באחת אף רחיצת גופו כלו באחת^(ז).

הנה השלמנו משפט המקוה בעניינים שהם מצויים לנו.

סימן ז
א

עוד ראייתי לחבר אותו יתר כרי שהו מומנים לכל דרישם.

הקשר מקוה העשוימי והגשמי צריך שייהו בו ארבעים סאה באשבורן⁽⁸⁾, ואפילו בשתי גומות או בשלש, ובלבבד שייהא ביןיהם נקב לשופורת הנוד שהוא בשתי אצבעות בינוין עגולות⁽⁹⁾.

ב ואוטם ארבעים סאה שירדו למקוה בין שהלכו לו דרך אמה או אפיקו בצנור שקבעו ולבסוף חקוקו⁽¹⁰⁾, או אפיקו חקוק ולבסוף קבעו ואין בו בית קובל צורוות⁽¹¹⁾ או שאינו עומדר דרך קבלתו⁽¹²⁾, או דרך כלי שאינו עשוי לקבללה⁽¹³⁾, בכל אלה הם כשרים. אבל אם הוליכו דרך כלי קבוע עומדר דרך קבלתו אפיקו בשלשת לוגין נמי פטול.

ג 7 וודוקא שנפלו למקוה חסר, אבל למקוה שלם לא. ואינו נפסל אפיקו בכמה שאובין⁽¹⁴⁾ עד שיחסרו הימים כדי שלא ישארו בו רוב הקשרו של מקוה מן הקשרים⁽¹⁵⁾.

שינוי מהדרורות

5. נמחחוות קודם מוקודמות כמה נלעון מהו אלא אם נפלו בו מהזה על מהזה וכל שכן אם נפלו בו רוב שאובין⁽¹⁶⁾.

4. נמלווות קודם מוקודמות וכוף כל שוזן

לנפש תדרשנו

לחכיר וכון פוסק לקמן הל' ט. ונראה שהכא בקוצר הלבתו שרבנו מורה להלכה ולמעש, אנו סמך לוגורי על ראייתו. לעיל להקשר מתחז על מהזה. מיהו לקמן הל' ט שיש שם עד צד להזהיר (יעי"ש), מכיון רכנו לעשה, בזרוף שני הטעמים לקלא.

ב. נפלו בו. רכנו מהכיר האף אם לא נחשרו הימים וכברעטו לעיל (ס"א הל' ח) בנוסחת ר' ז. וצ"ע, הרי בנוסחת ר' ב' (וכן בפ"ל) פסחים סותרים אהורי רעליל מכל בזו, והבא מה่มיר. ונראה שהכא בקצור הלבתו שמרו להלכה ולמעש, תושש נרבען לטעמו (ד"ר) להזהיר, ועי"ש הערכה כי יסבירו להזהיר הוא ממש שבקבוק יוכלים להascal נפסול מעיקר הרוי, ואם כן וראי יש טעם להזהיר כן להלכה אף אם איןנו פסול מהירין. ואפשר שאין כאן אלא פעות המעתיקים, שהשאירו הכא את הנושא הקורמת שהואה בריז וכי".

ג. רוב הקשרו של מקוה מן הבשדים. ממש ש愧 אם נחשר משוער ארבעים סאה מים כשרים וגם אין רוב כשרים בכל המקות, אעפ"כ כשר אם יש נמקה י"וב הקשרו של מקוה מן הבשדים/, דהיינו יותר מעשרים אהה כשרים נמקות. מיהו צ"ע אוו סברא איכא בגדר זה, הרי בכל הרבדים המציגים לשוער מקוה (ס"ר ד הל' אי) בעין רוב כשרים בכל המקות ולא סגי בוב שעור הקשר ר' מקוה, וכן מוחיבת הסברא. וער צ"ע מןן להרש גדר כוה. וע'

ולפי זה צ"ע רעת רבנו ורעמה שנובה שלוש אמות הווא עם הרואן, הרי החוש מעיר שאין בשערו שלוש אמות טבעיות של אדם (מהמפרק עד סוף אבעה האמה) גובזו בחורי ראשן. ונראה ליישב ע"פ תשובה והרשב"א ח"ה ס"י קמו, ומبارך שם שהורת היא חי זכי האמה של חמישה פחחים, וננה ההורש מעד שאותה הטעבית של כל אדם היא שער שתי ורותות של. אם כן מוכח ברעת והרשב"א שהאמה ההלכתית (של ששה טפחים) גורלה בשנות מהאמה הטעבית, שהיא חמשה טפחים לדעתה. ונראה, לפ"ז, שיש לבאר גם מרבנן שאותה "דידיה" והינו האמה של בותסת פטף, וח"ל לא האריכו לבאר זאת, שחרי כבר קבעו שכ אלות באמות בת ששה טפחים, והיינו שתות נסף לאמה הטעבית. אמנס שיטת הרשב"א בג"ל (וממלא גם רעת רבנו צ"ע מתוספת מפורש (כלים ב"מ פ"ז הל' ז) "זרת האמורה בתורה חי אמה של ששה טפחים". וכן גויס ר' נסיט אגון (וממוספס בש"ס, ערובין ג).)

מן. בימים חיים לא. כן פסק הרשב"א בשער הימים שעור יא, והרור בה הרשב"א שם ממש"כ בתווח'ב בית הנשים שעור זות ותשובה ח"ג ס"י רכח להחשש למחרירותם.

א. דוב. וכ"כ רכנו לעיל ס"י א הל' ה שמחזה על מהזה פטול. וצ"ע, הרי מוכח רכנו לעיל (ס"י ג הל' ז) שסגי במחזה על מהזה

אינז' הלאה

ציוני הלכה

מסורת הרואב"ד

- (1) ס"י א הל. ת.
 וכן ע"י ליקון הל. ט.
 (2) ס"י ב הל. ח.
 (3) ס"י ב הל. כ.
 (4) ס"י ב הל. ג.
 (5) ס"י א הל. ג.
 (6) ס"י י"ב הל. ג.
 (7) ס"י ג הל. ג.
 (8) ס"י ב הל. ט.
 (9) ס"י א הל. ד' ז.
 (10) ס"י א הל. כ.
 (11) ס"י א הל. ב.
 (12) ס"י ב הל. ב.
 (13) ס"י א הל. ב.
 (14) ס"י י"ב הל. ז.
 (15) ס"י א הל. ג.
 (16) ס"י ב הל. ג.

וambil מקום בשני מראה הוא נפסל⁽³⁾ ואפיילו בקרטוב של מי פירות⁽⁴⁾, אבל בהדחת כלים לתוכו או בשריית סמנין ואוכלין אינו נפסל. וכל שכן אם נשתנו מהמת עצמן שם כשרים⁽⁵⁾. ואם נפל לתוכו מי גשמיים וחוירו המים למראים כשר. ואם היה חמקה שלם מלא בכתף ונוטן לתוכן עד שיחזרו למראים⁽⁶⁾.

וישלשת לוגין שהן פולטיין במקואה חסר לא שנא שנפלו בו בכת אחת ולא
שנא שנפלו בו לוג לוג', אבל فهو מלוג לוג לא⁽⁶⁾. ואם היה ברעתו מתחלה
להטיל שם שלשה לוגין אפלו לא הטיל בו אלא קרטוב בכל שנה מצטרפין
לשלה לוגין, ובנמלך הוא דבעינן לוג לוג. ואפלו לוג לוג בנמלך נמי לא
אמרו אלא שנמלך והתחילה השני עד שלא פסק הראשו, אבל אם משפטק
גמלך, שוב אינו מצטרף צמוי⁽⁷⁾.

ח ואם היה כל המקוות שאובים שנמשכו כשרין ואין טובלים בהם עד שיפלו בו ארבעים סאה מי גשמיים^(ט). וכל שכן מי פירות ^טשלא שינו את מראיו אין פולין ואינו מctrפין^(טט).

שינרי מהדורות

שהו⁽³⁴⁾, ואם היה מושך כל שהו אפילו כרגלי הנדר
ורבה עליו שאובין והמשיכו הרבה הרי זה במוות
שהיה לכל דבר, ודוקא עד מקום שהוא מושך
מחהלהן⁽³⁵⁾.

ואם העבירות בולו על אחורי הכלים או על גבי ספסל
או ע"פ שאין שעובדין חור לתורה מוקה לכל דבר עד
שיטול משם הכלים. ולא יתוביל על גבי ספסל מושם
גויית מודחאות^(ט). וכשם שאין המעין נפסק
ברבוי מים שאובנים^(טט), בר אינו נפסק בשינוי מראה^(טטט).

8. נמלותם קודם כוכב נלון ואשין פולין אלא בשנייה מראה. ואם לא היה שם כדי שנייה מראה אינו פולס וגינו מצטרף.

6. נמלותם קדומות נוקף שלא תאמר כשןפל שם הלוג הראשון הוא מקוה שלם ואותו הלוג לא פסלן, א'ב' בשיפלו עד לתוכו שני לוגין לא יפסלן אורות. איןנו כן שאלוי היה הלוג הראשון משלים את חמקה להבהיר היה בדבריו אלא אמרו כי הלוג הראשון מים שאובין לא פסול ולא משלים. חולך מקוה חסר וכי נפל לגوية שלשה לוגין פסלו לומר.

(נ"י קב': פונדק כל אלכט ו'כמאנז'ו'.)

7. סלכה ו (קהל כלמה ממשי) מכג לנו נמגנומת קולדומו
נכגד אבל המעין אינו נפל אלא אם בן העבירו
דרך בלי קובל'ין¹⁶. ואם היה עומר ורבה עלוי מים
שאובין והמשיבן אינו מטהר בזוחלין אבל מטהר בכל

לנפש תדרשו

וכונתו שיטשו הימים כרי של לא ישארו בו אלא כשרו והכשו של מקהה בזמנים, וגם לא ישארו בו רוכב מן הבנדים (והוא מללא "רוכב הכהשו של מקהה מן הבנדים").

לעיל ס' א הל' ה בנוסחת מה"ב, שmag' רכינו פסול זה הדוח באפוא "החסרו מיא וקמו לרו על שעור מקוה", וגדיר זה יש לו מCKER מומייך לשון הארץ כיבומת "ארבעים סאה מכובנות", עיי' ש בהערות שב' בארכנו סברא לדור זה, ונראה דרכן כוונת רכינו גם הא, וקיצר בלשונו.

מטהרת בהמשכה כדי להטביל בה, ומאי פסול, להטביל בו אבל אינו פסול את הקשר. (ג) (ט)

ט 7 ולמדנו עוד מכאן (ח' מ') שהמים שמשכו מן המעיין ונפלו לגומא" אם נפסק מהן המעיין" הרי מי הגומא כמי גשמי לגמרי ונפסלים בשואובין ובשינוי מראה כמקווה. "יוזם חור והמשיך לתוכן המעיין אעפ' שנפללו מי הגומא או בשואובין או בשינוי מראה המעיין מכשירין מיד ולא בעינן שיחזרו למראה מים, שלא שנה שbao השואובים על המעיין ולא שנה שבא המעיין על השואובין המעיין מטהר אותן, וכן לעניין שינוי מראה".

כ. (^ט) ואם העביר המעיין על גבי כלים, פירוש על אחורי כלים, פלוגותא דר' יהודה ור' יוסי הוא. וכייל קר' יוסי דבריו הרוי חזון במקורה^ט. ובלבך שלא יטביל על גבי ספullet, נראה משומן גזירת מרחצאות הוא כמו שפירשנו בשער חמונטה^{טט}.

דגניה השלמינו כל הפרק הזה ^{שניהם} שהוא צריך לנו תקופה.

עתה נזהור לתחלה המקומות ונכתב ממנו על הסדר מה שצורך לנו.
שנינו במקומות פרק ראשון (עמ' ۱۷) מעין שמימי מועטין שרבו עליו מים
שאובן שה למקוה לטהר באשורין ולמעין להטהר בו בכל

שינויי מהדורות

השאובין הכספייה להטביל בהן בכל שהוא, אך היא מתרה מפסול מואה בהמשכת המיעין לתוכה ולא בעין שיזרו למראה המים. ומסתברא בותיהו.

.44. **צמיגלוויות פקודות נוקף** ועוד דהוּא מהמיר.

כל כל מילא נמולת היל ניל ניל' ויל' והוא דאמרין שאין מעין נפיט בשינויו מראה דוקא בטבילה נודה זהה ולשאר טבילות דלא בעינן מים חיים, אבל לקדש בהן מי חיות נטליין ואפי' נשנוו בשရית סמנין או אפי' מהמת עשן, דהכי חניא בתרוסטה דפהה ושה הוא כי חטא שנטשנו מראיזון מהמת עצמן בשערין מהמת עשן או שנפל לתוך טוים קוץ ופואה פסולין וזה הכלל כל הפסול בשינויו מראה במעין פסל בצלחות. ולענין מצורע נמי אמרין בסיס' טוטה ווא' אלא לא שנו שלא נתאכמו פניו אבל נתאכמו פניו פסול. מיט' דומיא דמים, מה מים שלא נשנוו אף כל שלא נשטנו. ומים גופייהו היינו טעמא, מים חיים אל כל, שתאה חיונות ניכרת^๑.

לנפש תדרשו

(לאחר חכורי מתרש) אף אם עירין לא חזרו מראת המים למקוםם יורה מ"ר זה שמעין בשר הו.

כט. ומם גופיהם היו טעמא... שתהה היהתן ניכרת. ע.
משכני סי' מו שלמר מגמ... סותה הגל... בגם במקומן של פסול בכת"ג
וחמיי ממי צבע. וזה עליו מרכבי רכני הכא. שאין פסול הנ"ל אלא
ברין מיס תיימ.

כג). או שהמשיכו לדרכ אחותה. צ"ע מה כוונתו, הר' אם נפק מהון המעין על ידי קר הר' כבר כתוב כן, ואם לא נפסק התיבור למעין למה נפק שם מעין מהבריכה.

צינוי הלבנה
הה"ט. בעין נפק מהמעין
ג. י"ג.
בעין שנייה מראה במעין
כט. **ה"ב-טני יג**

מסורת הראב"ד

(נ) השם והו"ה נמצאות לעיל ס"י א הל' ג.
 (נ) הל' ט.
 (נ) ס"י א הל' ד. עי"ש השות'
 (נ) הל' ט.

גלוון רע'
על פון זל'ן.
וכו' [וכן סקק] בשער ע"ש
שע' ב' ח' ב' שם שטן וע' (קמלה) מושם חברו לעמנואן
פירות לא מותשי חברו
במ"מ סמס שונחנו מראתע אל
פירות לא החדרו אל נך.
חות' חות' חות' ד' ע"ב ד' ז' אמא
דאין אודם ומ' איכא אל
דבל אל מותשיอาท' לומ' נט'
ולא מותשי חברו דזק.

תפארת

**על דבר מקוה שנפמלה מחשש שאובין והכשירותה במיל פיד הרבה עד
שנשמנגה נמים למדראם פיד**

מראה שופכין לתוכה יין או חלב או מי סיד, הוא

על פי דבריו התווסף (מקאות פה, ה'ח) המובא בכרמ"א

↳ ייורוה דעה טיטן רא, פינט כט וככ, וזה דוקא במקוה שאין
עליה רק חשש שאובין דרבנן דב' לונין, אבל היכא
שייש עליה חשש שאובין דאוורייתא כמו בנידון דירין,
לא מועיל החיתר הזה וככ, וכדמешטע מדכרי
התוספתא והרמ"א דלא נקטו בלשונם רק נ' לונין,
ולא אשמעניין רבותא יתרוא דאפיילו יש בתוך הבור
יותר מרוב שאובין מותר משום דמראה היין משנה
כל הפעם שבבור מאיפור להחרר, וכך על ברוחך שלא
מתירין רק באיסור דרבנן, ומועלם לא שמענו מזה
ההיתר לתיקן מקוה שלימה שהוא פסולת על ידי עצה
זו אשר הוא בניקל ללא טירחא ועמל וחוזאות כלל,
עד כאן תורף דבריו:

שובה

הנזה גנרטס יטה כל שית, כדי ל证实ו על מעלה כnode
מלemo להרשה היה שifik לדיי פלמץ סהמר
נכשטיום לממיה נימן מי סייד למקוח נאכטיליה, ולמע"כ

יפה כתוב ר' משה התייחס של שנייה מואה המים על ידי חיל וככדום לה'ם רק לחשש ג' לוגון שאובין דרבנן ולא לרוכו שאובין של תורה, אלא שרו'ם לא הכיא טעם לדרכו, ובאמת שהדבר ברור, שהרי מכואר בר'ב"ד והוא בבית יוסף בדין שלונו דשנייה מראה הוא רק מדרבנן ומהחוי כשר משקן. וכן הוא בתוספות יומם טוב פרוק ז' דמקוואות ("מ"). עיין פר' מגדים אורות חיים באשל אלברט סימן שכ' ס' ק' א' בזוז. ואם כן הכי נמי והחצורה באשל שאובין על ידי שנייה מראה הוא רק על ידי פיטול ורכנן, וקלקללו הוא תא תקונו, על כן איןנו מוציא ריק לגבי דרבנן, והם אמרו והם אמרו וכו', אבל בפיסולי של תורה אין ייעיל שנייה מראה דפוסל במקורה ורק מדרבנן להקל על ידי זה בשל תורה, הרי תקנת חוץ' הוא להחמיר על של תורה ולא להקל על ידי דבריהם בשל תורה, וכו'.

וגם עיקר הדיון מבואר בוש"י מכות ג' ע"ב ד"ה לא פסלוהן זהה לשונו:ril בתר חזותה, וין אינו פולט את המקומות, ופסול מקווה בmitt שאותן מודרבנן הוא, עד כאן לשונו, ומה שישים דחויה רק מודרבנן מורה בעלייל דמתכוין לדברינו הנו", רל"מ החזותא להקל רק בדורבן. ונם בלאן היכי הדבר פשוט. שהרי כבר העלה המנני והפרדי מגדיר יודה דעה טימן ק' סק"א והוא חזותה היה בעיא اي מלטה הוא או לאו, ולא אישש הביעא, ואלוין בשל תורה להחמיר וכודרבנן להקל, עיין שם. ואם כן היכי גמ' במקווה

כבוד הרב המאור הגדול וכח' :

כ' 7 בדבר שאלתו במקוה שיש עליה חשש שאובין
דאורייתא, הינו שבמשך הזמן שהיתה
חפירה כמה אנשים הלוכו לחקר עצם מהוועה
ובעמדם בתוך זmekoּה זה דרך ליקח מים מהמקווה
בכלי שעודם ולשפוך על ראשם, וקרוב לוודאי אשר
נעשו רוכב שאובין, ואחר כך בעת ריבוי הנשימים
ותגבורת המים נתרבה חמי מקווה עד שיש בתוכה
הרבה יותר מכשיטו, וטודה יתירא לשאוב את
המקווה ולהכירה כדת. ונתן למנון אחד עצה
להכשיר את המקווה בלי שם טראח וינעה, היינו
לייתן לתוכה מי סיד הרכה עד שישתנה המים למראה
סיד, ותכשר המים מאיסור שאובין בלתי האשבה
כלל, ובמשך אזהה זמן כשוחזר מי המקווה למראה
מים יתכשר מכל וכל.

ומע"כ אינו מפסיק לדברי הלמן הנ"ל, כי כל מה שנוהגן כל בעלי ההוראה להתייר מקוה שנשחטייר בה לאחר הניגב מעט מים על ידי שניי

ב א. השwal הו רביה מאיר שלום סג"ל רוטענברג אב"ד
סקאליא, ראה העורה הבאה.

ב. ראה דבריו ורביינו בעל מנוחת אלענור ז"ע בספר דברי תורה על אתר בסיק קל"ח, שבכיה חטובה זו, והשואל הווא רבי מאיר שלום טג"ל רוטענברג אב"ד טקאליא. וגם מזין שאללה זו נshallה לכמה גודלים. ושמוחרכות בשוו"ת ערוגת הבשם ח"ב יורה יעה, סימן רב. בשוו"ת מהירוש"ם ח"ג, סימן רכב. ובספר ערך שי" על שלוחן ערוך יורה עטה.

וראה ש"ח דברי חילם (מהדורות ואלא"ז) תשובה נוספotta טימן לב, וזה לשונו: מכחכו הגעני. ועל דבר אשר של מעלה ב"ת, הנני כוחב לו שמעולם לא נחתי הסכמה להקשר מוקהה על אופן זה, אשר ברdio מלכש עמי האוזיות נבערים מדעת, ותורה אין בהם, ורק כה תעשו לטהרות ולהקシリום על פי המכואר בשולחן ערוך (יזודה דעה טימן רא, סעיף מ) וכברותם החדש (ח"א, טימן רונח), עד כאן לשונו. וראה גם חיבר לטהורה (הארנוטטיפל) הלבנת מקאות כלל א' אות י"ח, שבמחה פולין מכשירין בכחאי גוננא, ושכנן אמרו לו בשם הרוב הקדוש מהဟיר לי יצחק מבארדייטשוב ז"ע.

ובשורות מהירושים שם איתא: להרוב המאה"ג מ"ה מאיר שלום רוטנברג סג"ל ני' אבר"ס ספאליא. להשובה מכתבו הנהני, כי inted from Otzar Hahochma www.otzar.org

סימן של הוותם כה, צו"ה מו' תנ"א והצ"נ' (כיווה ועה סימן אלה, סקס"ז), ומתקמע לדוס עילע נס מגונף סדרבר במתבנה מה מלחייו נטפל, וכן מתחמע מלבדרי הלהטכלוי' הלאות מקומות טין' (ה), אולם לדוס נס לא נמקוחה קמוניות ולג' נימומו ונתחמעה מליהו כהה, עיין זט. ומתוךולר מלבדריו לדוס ייעומות נס גוף הקמוניות פוקלון מה נמקוחה צtinyי מליה. וסוח' הlein נגילון דיען לכהולה מה נמן נס גוף הקס' וגעטו הקמיס לניניס נפקלה. ה'ן נליינ' מלילה לומר כן, דיאוג' מלנד לי צטו"ת מקד להנילת קמלה (היי"ז): סימן ס"ה שעלה דגש כנמאלע נס מגונף סדרבר במתבנה מליהו נטפל נס מינ' נפקלה מליהו ה'ן הו' מין מסקרה, ה'ן מה נטפל במלער בז' מין קמוניות טהירין מין המלוחית משקה מה'ן עיין זט. ובזהם שכן מתקמע להדרי מילאונו וזה צל' נטפל בנטמלה נס גוף הקמוניות ונתקמעה מליהו נטפל נפקלה, עיין זט. ובזהם שכן מתקמע להדרי מילאונו וזה צל' נטפל בנטמלה נס גוף הקמוניות ונתקמעה מליהו נטפל נפקלה, עיין זט. (צרים פרק ז' מילכות מקומות (כ"ה):

פכ' יט' ל' ז' ק' ר' רק מעת מיס דס' יט' ג' נוגן
טהוֹנִין נְכוֹר מַגֵּן לִימָן צ'וּ מַיְ סִיד לְצָנוֹת מַלְחִימָן, וְעַל
יְדֵי ז' יְחֻלוֹ הַמִּיס טְהוֹנִין צ'וּ לְהַכְּתִין כְּמוֹ נְנוֹמָן בְּהָסָר
יְיַז' מַוְּ חֲלָג'. וְגַמְתִּילָת נְכוֹדוֹ שׁוֹבְטָוֹת גָּמָוֹל לְפִי עֲיוֹת
דְּעַמִּי לְהַצּוֹת קִיד לְנוֹוָמָן צָהָס יְיַז' מַלְגָּא, חָק אַלְוָס
לְסָקָל נְזָה, וְכָל מִקּוֹס טְהוֹנֶתָה עַל יְדֵי מַחְזּוֹלָה זָו שִׁיחָ
פְּקוֹלָה לְפִי עַגְּגָא', מִפְּצָוֹת כְּוֹה דְּמִקּוֹס צְלִימָה טְנַטְמָה
מַלְחִימָה עַל יְדֵי טְנָפָל לְמוֹכָה קִיד עַגְּמוֹ — וְלֹאָן רַק מַיְ
קִיד כְּמוֹ אַכְמָגָן מַעְלָמָה כְּכָהוּ דְּזָה פְּצָוֹת לְלֹגְגָעָמָי
גְּנָעָט טְהוֹנִין פּוֹטְלִי — הַלְּגָעָט מַפְּלִינוֹ נְמָן נְהָ קִיד עַגְּמוֹ עַל
טְהוֹנֶתָה הַמִּיס נְגִיסָה, מַן לְוָמֵל נְדִינָה אַהֲמָקָה לְנְגּוֹלָן נְהָ
הָרָגָן נְמַתְּחָלָה. וְהָס מִי מַזְוָהָל מַדְנָה לְרַהְמָגָן' לְפָטָלָי כְּבָשָׂבָב
שְׁמֵי כְּמִיס סִימָן ג', מַוח ז' טְלָמָגָן בְּנָעָס דְּמַיְ גְּנָעָט מַן
פּוֹטְלִין סְמָקָה מַטּוֹס טְהָרִין צָהָס מַגּוֹף סְדָנָר הַמְּמַטָּה
הַמִּמְלִיחָה, עַיְן זָס — וְסָכִינוֹ בְּגִימָט יוֹקָף וַיְוָיכָה וְפָה

מראיהן מזראה המים. אבל המקווה השלם, אף על פי שנפלו בו מי צבע ושינו מרαιין, לא נפסל.
 ד. וזה לשונו: למדנו מכאן שאין שינוי מראה פסול עד שיתעורר בו גוף המשקה והוא משנה את מרαιין, אבל אם שרה בו סמניטים או אוכלים, ונשתנו מרαιין, כשר, שהרי הדיה בו סלי זיתים ועוכבים אין פסולם בשינוי מראה, מפני שאין בהם מגען הדבר המשנה את מרαιין. וכן מי הצעב אין בהם כי אם שריתת החסמן בלבד, ופוסלן בשלושה לוגין ממשום דמיון וצבעה מקרין.

זה, דברים אלו אינם אלא בספר האשכול מהדורות אויערבאך, ולא נמצאים במחוזות אלבעק. וראה מה שחייב רבינו בעל מנתת אלעוז ז"ע בהקרטתו לספרו דרכיו תשובה על הלכות מקוואות (אותה) על דבר ספר האשכול על הלכות מקוואות: ואורשות עוד בקצת האומי"ר, לאשר הבהיר כמה פעמים המובא בשווית הגאון מהירוש"ס בשם ספר האשכול (המיוחס) לרביבנו הראב"ד (השנין ז"ל), ולא נעלים מאתי, ואשר נפקא ממנה להלכה, כי דברו על בכיה בעלי תריסין, והדרפסון קוונטריסים, וחיכרו חבירומים, המלאים ערערומים, הוכחות ובירורים, לשיטחם כי ספר האשכול הנרפס או ז'הינו מהדורות אויערבאך) איןו להראב"ד זיל וכור, ולא אאריך ואציע, ולא באתי להכריע, יعن כי גם כבוד הרוב הגאון זיל בעל נחל אשכול (הג"ט צבי בニימן אויערבאך מהלבושטארטן) החומצא לאור (ואשר האריך לבאר כשייחו במכבואר והקרטמו) לא נקל בעניין. והוגם כי ברובי חורוח להלכה אין משוא פנים וככנייל גור, מכל מקום לאשר רובבו בככלו המובא בזוה להלכה מספר האשכול הנה להחמיר ולא להחקל, על כן וזה כדי לחוש גם לסתפיקא לחומרו, והמבחן בין — עד אז לשון ורבינו המנתת אלעוז ז"ע שם.

ואם כן ציריכת לומר שם שambilא רביינו המחבר כאן מספר האשכול הלכות מקוות, או שהביאו משום שambilא דבריו להזמנה נזכור לעיל מרביתן על מנת אלעזר ז"ע, או משום שכותב רבינו משובח ונפנ' שיצאו העזרות על מהדורות אוניברסאה.

ונראה עוד ש"ו"ת שואל ומישיב מהודורא א' ח"ג, סימן טט
— וזה לשונו: שלום וכל טוב לכבוד המאה"ג החורף ובקי
מורפלג בתרורה מוויה יצחק שור נ"י אבר"ק טלשלטש וכעה
בק"ק קיטוב. מכתכנו עם שלותו וחיווש תורתו הגעינו תומך
בשבת קודש, וקראתי לשבה עוגן, הנה השתי ולא הטעמה מהתי
להשכיב על שלותו כי היא נחוצה, וגם' אשאל עוזר שלא אומר
דבר שלא ברצונו, והוא יהיה עם פי והגין לב. וטרם יהיה
כל שית, הנה כפי הנראה יש מחולקת ברכר כאשר הוכחת
מתקן מכתכו, אך לא דעתני אם מע"ל רב שם או אחר ואני
את ערכך אני ר' וב, ואшиб כאשר הצע לפניהם השאלה. הנה המקווה
ונתקלקל שם ודלו ממנה המים בכלים שאינם נקובים ונשפך
מכליichert את יומר מג' לגויים מים שאוכבים לאחר שנותמעט המקווה
משיעורה באופן שנעשה כל המקווה שלואוביים, והיו צרכיהם
להוציאו כל המים ולנגב המקווה בטדיין, אבל מחמת תגבורות
המעין אי אפשר להוציאו כל המים, וגם לא שפכו סיד או
חול בחתתו כמו שכחוב תרומות הדשן סימן רנ"ה, ומעלתו
לא היה או בביטחון, והיה שם מלמד אחד והוא ר' שיחנו דט
בתחלת המקווה שישחנו המים וטבלו ונשים בתוכחה כאחורה ליליה,
ובכowa מעכטה"ה לביינו עוזר על זה והאריך בתשובהו, ושסדר
למשנתו כאשר יבואו לפניו ברכות ד', וביקש מאתי חותות דע
וכו'. עד כאן דברין.

ג. ראה יהוה דעה סימן רא, סעיף כה: מי צבע יש להם דין מים לפסול את גמימות החסר ב', לוגון. אף על פי שהמשונגים

ומצואול לגס דעתו כן דlus ימומו גוף הקמוניות נא מיט
אשי ו/or פומל נטיעו מרלה – (ומממש עלי הגרון נעל
פצעות חספֶל גַּרְבָּעָת בְּלֵגָה נְעִיר מִכְלָה זֶה).

ועירין נספר גלומות עליות על מטבחים (מקורות פ"ג, מ"ג).
נספרה ב' חות ו' ז' טבציה רליה מטבח ליטון הא' ק
טבציה קמו, ז' דוחמ ר' מקדרת מטבח סקסטון ונמנן
גמוקה, פוקלאט חות סמוקה צטיניו מלחה. והמלה בס
דחיינו טעמה מטבח לדוחטציגטו הוא לא מטבח, ומזואר
דלולו זות דינטצ' למטבח ה' בנטמאן גראםית קמיס
על ידו לג' נפקל סמוקה על ידו. וכן מטבח עס מדצני
רכ' פפה ולרעה דקנילו לאו לכל טהון שעטן ממוקה
טפוקל צטיניו מלחה, (וישינו לרונס לומר ה' אמל האנטקיזן
ה' על פ' טהון[ן] מו' מאקזין), וישינו גס אין רק צמיין
מטבח ולחלומית דיט נאש דרלה דמוקה, ה' גודל צקמוניס
יעימומיס דלעת צשו דרכו דמוקה, נכולי עולם ה' פוקלין
צטיניו מלחה, עיין בס צמיליכום.

זההנה הָס מֵלְמַעַדָּה כֶּרֶת הַפִּי עֲנִיּוֹת דָּעַמִּי כַּיּוֹן טָהָר
רוֹהָן נָהָר שְׁלַטָּה מִטוֹּצִי נָעַד כְּרָהָנֶג' ד'
וְהָרְכָבָה הַזְּהָרָבָה דְּמַסְתָּמָעָה מִדְבָּרִיאָה נָהָמָיָה, כְּזָהָרָי
דְּחַלְילָה נָנוּ לְהַקְלָה לְכַחְלָה כְּנַגְסָה. הַכְלָל כְּזָהָרָי דְּגָס
לְהַיְדָךְ גִּיסָּה מִין לְהַקְלָל נָגֵד מִשְׁמָעוֹת הַצְּמָקָם וְהַמְּכָ"ס
הַצְּמָקָם שְׁכִינָה דְּלַחְיָה נָנוּ קְוָיָה, דְּכָמָה לְהַמְּלִיקָן לְנַפְטָלָה
כְּשִׁינְיָה מִילָּה נְכַטֵּר עַל יְדוֹ שְׂהַרְוָגִין, כְּזָהָרָי יְסָה נָנוּ
לְמוֹסָךְ וְלְמוֹרָךְ שְׁלָמָן מִכְּלִילָה שְׁמַלְעָזִין שְׁמַלְעָזִין וּוּרְהָה חָלָג
הָס כָּן יְפָלֵל לְמוֹכָה מִשְׁקָין שְׁמַמָּה מִלְּחָמִים. וַיְתָהַנֵּן
לְהַמְּמִיר כָּל זה, דְּזָהָרָי הַקּוֹר לְעַגְול צְמַמּוֹת שְׁנַמְמָה
מִלְּחָמִתָּה עַל יְדֵי קְמַמְמִיס אֲנָפָלוּ כָה צְעַמְמָס וּוּמָמוֹ שָׁס,
חָגָל לְקוֹנוֹת הַיְן לְפָמוֹעָה עַל וָה (ד) הַכְּכָרִי מִיס אֲנָפָלוּ
כָּהָן שְׁלַטָּה לְוָגִין מִיס שְׁהַוְגִּין כְּנַשְׁמָנוֹ מִלְּחָמִיתָן עַל יְדֵי
קְמַמְמִיס וּכְיוֹתָה, חָלָג דְּוָקָה כְּנַשְׁמָתָה עַל יְדֵי מִשְׁקָה
וְדָנֵר שִׁיט כָּה לְחַמִּיחָמִים כַּיּוֹן, וָלוֹג עַל יְדֵי דְּנָר גּוֹשָׁ
כַּיּוֹן, וְלִפְיָה וְהַמִּילָה דְּגַנְיָדוֹן דִּיקָן כְּמָן קִיל אַלְמָנוֹ
מִין מִשְׁקָה זָהָרָי מִין לְקַמְוֹר עַל יְדוֹ שְׁיכָתֵל הַת
שְׁהַרְוָגִין כַּיּוֹן.

אך יומל נלה בוגר מיד אין להזכיר גם לנוין
לטווול בו כמו שוכן גמליהו, כי ככל כי
דינצ'יס גמאליה דפקולין מי המקווה גמליהן, נלה
לפי ניוזם דעתם דמסגר בום בזבב מסום הוא לסתור

ולל דבר טהין עותין זו מוקוס לכתמלה פוקל לת המוקוס
כשנינו מלחה, מיילד סיין לו מהלב ואדם ומיוזה כהן
ממי פירות וכו', עד כהן לדבורי. כדי סליג כתוב לפטול
כשנינו מלחה רק מדבב שציך נומר עליו טהין עותין
זו מוקה, וזה דוקל סיין לו מי פירות שציך זו עניין
לעתות מקס מוקוס טהן מין מתקה, הכל פירות געגנון
לו סמאניס ומין געניש טהין נס נונמוון נמלוחית
טהין שיליס כל געשות מקס מוקה, חינס פוקלים נטיניא
מלחה. וכן נטלה מלפונו (עטוף פרק פג' נ' (ט'ג'))
כתבת: למ למלו הילג צאנטניא מהממ מאקס הילג, עיין
פס. קרי מדבורי לדין פומל נטינוי מלחה לי הס על
ידי מתקה, הכל נדבב טהינו צמוהל מתקה הילג צאנטניא
זו פומל הילג צאנטניא מלוחית הטעים על יון.

זההה מס כי מדצרי שלמה' י' נצעלי הנקפה טס גללה
ולג' קצייה ליה כן, סכתמג טס וזה לאזנו: אהן
הס זרה זו קמניס לה חולclinן ולג' נימומו (ילך) ונטגנוי
מלחה, כהה, עד כלין לאזנו. ונלה דעמו לאדיה דגס
קמנמייס וחולclinן טאט לדער גות מס נימומו צמוך קמייס
פומל להה האמקוה, ודוקה מי נצען רטיה פיסלן, האוליל ולג'
טס גוֹף הקמנמייס. וכן מכם עוד מדצרי טאט סכתמג:
ולס מהרמי מי נצען למלה חיין פומלין נציניה מלחה,
טהטס מפשי טלה נטס מגוֹף דנער קמנטה היליג קלייט
הקמנמייס צלנד צאנטו נטס, עד כלין לאזנו. כי מדקדוק
לאזנו לדוט טיטה נצמי נצען ממתי הקמנמייס עטמן הי
פומלין נציניה מלחה. וכן נורה לאדיה דעט בהרՃאכול
טס סכתמג זהה לאזנו: וכן טטה נמזה קמנמייס ולג'
ניימומו ונטגנזה מלחה כהה. טלי מטולר דגס טה קצייה
ליה ל�מנמייס צנימומו פומלן להה קמנזה נציניה מלחה
כמו מי פליות. וכן נורה גט כן דעט לטטב'ה וע' נ
צאנעל סמייס (טהי ט' נטער' טפער) סכתמג יוקף (סיאן) וזה
כח[ן], דרכ' חיל טפער) סכתמג זהה לאזנו: וס חיין טס מגוֹף
עדנער קמנטה וכו' חיין פומל וכו', וכן הדין וכן בטועם
למייס טטה נטמן סמןמייס וכקלו מלחה הקמנמייס
ונפלו נטמאן וכו', נט פטלוטו וכו', עד כלין לאזנו.

ו. כן הוא בראב"ד (דף ל' עמברוג חורי"ח) בדף צז, ב.

ג. זה לשונו (בקוצר): שנייה זה שאמרנו אין פוטל אלא בשניהם למקורה מגוף הדבר ששינוו. ואם אין שם מנגנון הדבר המשנה,

אף על פי שנחטנו מראיו אינו פסול, כי הדין וכן הטעם וכו'.

ממרימות כמויס משלעפר כל שולח שהלך מהר ספניות
הצוויל, המכאנטנה מליחתו למולחים בענף ספניות
הנזור נל' גווע, וניהםת היט נקם טיט ממוקס מהר
אנטנטנה מליחתו למולחה בענף ספניות קזואר,
וונטמאה האמיס למולחה בענף סטמוקס מהר ציט נו'
מליחות יLOW, נפקלה מקוםה. צוז נל' ניתן לההנמר,
לצעעל כלען כב' מפיקות האוכלים נעל' חמגדניש
בבאכט העט מיירו דוקה [נת]. נגעצה בעיט מהוועו
הענף סטמוקס קזואר, וOTOS ממוקען נל' יטעהט צוא,
לי מקמיים נטען האטנה ולטומקיט מטמען דהין מילוק
נווע. וצעעל כלען דורך נאנטנה מליחתו ממונת חזקה
גען לו פרי וטולר דער ציט נו מלחה צהינו מין עפן,
הכטנה מליחתו מוחמת מין עפל יונה מליחתו
מן ציקען נל' גומסיה מלטזול צב' נט' לאטסלאן

וההטעם נפטעות יט' למל', להו מזוז דמיון דכל
הפקול אן סמוקה אנטמנת מלהימה הו
מזוז דממאץ כמקוס כל טמר מעקיס, ומוקוס מיס
לטיכ (ויקילט ויה, ה) ולט' צהר מתקיס (תוית קבניש טמיין
פ"ג, כ"ז), וכמו טחנת הארה"ד [בצערל טנפֿל (טט').
(ו) צערל הביט יוקף ויוכס דעת טימן ויה, הוות נ ד"כ פון
טהינגט וטהנטו יוס טווע צמאננה ג' פרק ז'
דמוקומט), על כן נט' ציינ' למוט נוּה רק צנפֿל צה
לצער צמאננה מלהימת צערל, ומתקיסים צמיס צמלה
ו, נדרין כל סמתקין טול' יטמא מלהיטן צמתק טיה
טמיין, מה צהין כן צערל וטינט: צנפֿל צמיס - ה'ך
טולפי צעה צמאננה מלהימת, מכל מוקוס מון צמדרין
האמיט ניגול צמתק זמן מה וכעפל והטינט צופֿל צמאננה
ונצערל האטיס צמלהימת, כודמי נט' קוי דומיין דצערל
סמתקין ולט' נפֿטל. חי נמי יט' זומר לדג' ציינ' למוט
לזאת רק צנפֿל צו היזה מין צערל וצערל ור' צמתקו מין
עפל, מה צהין כן צנפֿל צמאננה מין עפל, כוון צהעפל
היאן מוקור מתקיס מלהימת צל כל צור ומוקוב מיס,
צנפֿט פעס צנולס נט' ימלטן צנצעת מפירא נט' ימערכז

ו. זהה לשונו: מדורגニア בתורת הכהנים (שמני פרשṭתא ט, ה'י) מקוה מים ולא מקוה כל משקין, פרט לשנוף לאחנן מי כבשים זמי' שרביהם יי'יעו ארץ־

א. זה לשונו בד"ה נפל לתוכו יין ומוחל ושינו את מראיו פטול: משומם דמתחו כמקווה של שאר משקדים, ומוקה- מים כתיב: ברוך ברוחך יושב ביתך הדרתך

זה יכול כטבנעריך זה מין קגע מהטכנייס וההממעניש
חו מין מהכל ציט לא מלחה מיוםדם ווינומם צמוכת
וכההו, חכל נגידון דידן הס נפל למקוה סיד ווינומם
עד צונטה כל מי פמוקה לנוין חי פומלה מלצען
זה היה לכמהלה, לי מתנה טליתה צינוי (צמוקות קוֹרָה
פלך ז' (מ"ז) פוקה ציט זה מ' מלחה מיס וויט
טלהוי להליך, לדבי יקונע חומל ציכלון לטבול צו -
ועיין ז' זטטס (גג. ט) להטיער הויל כל טפלת
צומת ושותה ממנו חיינו נפקל מממת הטבע. וכן כתוב
הילימ"ט (טפרק ח' משלכות מקומות וכ"ט) טיט אך
טפלת צומת ושותה ממלה נמלע עס השמוקה, עיין
פס. וכן מנין צס נפלן (לט' פלק ז' (מ"ח) דטיט
אגמורקי סיינו טיט רן ורוקיק צונטה כמו רוק, חיינו
פומל השמוקה, עיין פס. וכמץ קילוב"ד צפאל צעלי
הנטט (נדפוס וולרכט כות נזר, ג. ט) ווח נטונו: פלך
טיט הארווק ובן לאריגן כיוון לדלו מיס גמוריס יוננו
לעוזות מסת מוקה צמלה וטיניה מלהה לית צו -
חיון פוקלן, עיין צס לדרכו. והנה גליין להצין לדכיז
מל טכטז יוציגו מלחה לט צו, דלדכיז טכטמי
עליל דקציילז ליא דכל צנטגא מלחתה קמיס גס על
ידי חייה דצער גוט צינויים צו יט להטמייל, (1) קאַט
חיון יגאל דצער זה, כי היל הס מערכין טראָט טיט
קמיס ננטגה מלחתה קמיס מלילומו וונעטה מלחתינו
כמרחות טעפל צטמוכו, ומזה נעהה צמוקותה היל
עפל קילץ יט לה מלחה ירוע, מידוע טיט כמה
מקומות הילץ עפל קילץ הסה הילז צטכלית
ההולדמיות, וית היל הסה שטורה כדיין, וית היל הסה
לגן כמו סיד, וסימכן לויל צצמוקומות הילזו ניל ציון
דיין וזה. ודוקק לנויל כיוון דכל צניין מלחה חיינו פוקל
סיד. ווילק לנויל מסוס דממתיים צמוקה צל טול מפקין,
לי הס מדרכן מסוס דממתיים צמוקה צל טול מפקין,
כמו צטטז קילוב"ד (פס נזרו כזר; וכות צאנר קמיס סיון
ג. טוט ז' צטטז), על כן ניל ציון למוקה רק צנטגא
נדיב' חוץ צטטז, על כן ניל ציון למוקה רק צנטגא

זה לשון הגמרא: אמר ריש לקיש: כל המשלים למי מקוה
משלים למי כירן, לרבייעת אין משלים, למעוטי מאין, אילימא
למעוטי טית הנדוק, היכי דמי, אי פרה שוחה ושorthה מןנו,
אפילו לרבייעת נמי, ואי אין פרה שוחה ושorthה מןנו, אפילו
למעוקב גמי אין משלים וכו'.

printed from Otzar Hahochma www.otzar.org

מקינה כי טימליג ניכף והוא גם כן קבאה כמקומותה האליג טומין זיוקר ושי ספקה, ומדווע לה קמי מקדש טיממין עד קיטטקה מרליה מהיליו, וולחן כך ילהר וויס לה יתגנה מהיליו יתמן עד צילדו גתמים לה טימליג ניכף, דיליג מלען זה מזמע דיליכם מקה רק לה עוד צילדו גתמים זה טימליג ניכף דוקה. חל נפי הלהר טפיא ימכן ומונן מהיליו דמרלה כו טרכיה לאתמנות מהליה, לסיינו שאצעע וופל נמעה והםיס נעטה גלוליס מהילו כנ"ל, חינס פוקלט לה פמקה מה רעל פי אטלין לה נילנו, ליין שעומד לך כעטוי דמי כנ"ל.

אם כן ממייל רוחה טמעחה לעניינו, לה מייניע דלט מנייני הקידル להכשייר פמקה מהאנטה להגין שחוגנן טבה, דלה גס סייד נכלן שער וכמזהר נס"מ (טווין פה, ה) נטמנים", וגטו וטולחן ערוץ ויוש ועה סיון כה, טשפ' כה, דלאן צס סייד נכלן לחטן טנקראיס עפה, מה עול פיה טולעיס נטמעה טהס, עיין צס. וגס קיד השער נטמעה כן טבעו טהס יעדום רק צלי שעועז ומון מה יטול קידל נמעה והםיס יילנו, لكن מה קס לה קזונילנו עדין לה קוי נכלן מיס אנטמן מרליהן, ולט מני להכשייר האנטטה להגין צנו, וכל מוקה טמעה על ידי מחזולה זו כמו שכתוב מעלה נזונו צס וזה פטולה גמורה לפי טנ"ר.

והגה הטע כי לה נעלה ממייל טולדומ"ר בגון סקדוס ואל גדרלי מיס חלק בזיווה ונפה, סיון קד' למא לאתמייל במקואה צנפל למוכה סייד ונתלענו האיס צלה לטבול צה, עיין צס. הנטה טמעין צס ילהט צלה נטב כל דנריו רק להטמייל, כמו סקיס צס צפוף החטונה טיס למשה ציהר הקיס נטינוי מרליה על ידי הקיד, כי מי קנד לו טקסו צל המרלה (קיל) [מיס] למות, עיין צס. חל נקולם בעלות על ידי זה הקיס שמיין טנתוכה צודליך לה נכוו לומר מ"ז, וכיהר יקימי בעומי טנטמי צלי וכולים מיס. מהיכס [אך] קיד עד טמעה טמיס לנוים, וליהר הייז ימיס נפל קיד נמעה צוואוי טכלו והםיס נילנו מלמעלה כהאר מיס נילו. וכן סדרין צורו כקמת-לפי-עניות-דעתי-דלט-נקלה-נטמאל מרטהיין להטמייל פמקה צטניל קיד, וכל מורה צטמי מוקה צנפל לה צטטה להגין מיס טולובי-על-ידי-

נאמיס היה רגעם עפל ומונעט להל נסגור עד צנעטה על ידי זה הטעים צמנלה שעפל ונטמה מרליהו מטהר מיס להל עומל זמן מס נסגור, ולה מילנו טבקפידה טמואת כל מקום צלה נטנו נטב טב עטה צגמלה טיממין ומון מה, ונעטן כלהן דרכני מלהר צהה מהתמם העטף לה יוק לאטקה כוון צהה דרכ נרגיל וההו, ולה מיחי כמקואה כל אהן משקין, ולט יהה **זוק מלען מוקה מיס טהמאל נטולא.**

אוצר החכמה
שוב לרמי לי ליום ערוץ הו (פרק פ"ה, מ"ח), נחל צנפל למוכה חרקם מה לדמה וגעטה מימיה עכளין, יממן עד טהילן, [לבדי רבי יטמעלן]. ורכז עקיין הומל חיינו לרך לאטמן, עיין צס. וכלהג'ס (כלויות פה חזומה פ"י, ספ"ג) פסק לרני עקיין טומול למלהות ממוכת גס צנולח עכளין וחיינו לרך לאטמן, ועיין צס נטומפות יוס טונג' וצפלי מגדים (ஹ חיש סיון קם, מצנחות זאת סק"ה) לאטמן דהו הטעס קויהין וחיינו משועט כל קץ עט קמיט, דזוקה דזר קמעולן צהין כן וזה דלהר לאטפיד כו לפוקן נטינוי מרלה, מה צהין כן וזה דלהר לאטמן זמן מה יילנו וחיים מטנאלנו דמי, וכמג' (כפוי מגיס) דוזו הטעס דעריט צנולוק נאל צמקואה, עיין צס. קרי מזואר כמו לאטמאל עיל, דליון שדרבו כל העט פיטול נמעה ולהגין טמים, מה צלעת עטה עדין חיינו נילן ויך צו מלהרים טעפל, חיינו פוקל.

ובאמת יש לו מר שען וז מזואר מלען טטמאנין (טטמאות צס (פ"ג, מ"ג)) נפל לחוכו אין ומומל וטנו מה מרליה פקול. מעד יעטה, יממן לו עד צילדו גתמים ויתלוו מרליהן למלהר הטעס. טה צו להרצעים קלה, ממליג ניכף וווען למוכו עד טיקוו מרליהן למלהר הטעס, עד כהן נטנו. ונטה מקה זו טיממן עד צילדו גתמים גמדיות וחוץ טרול וטהר להרים כוילן צו נילין לאטמן לפטומים כמה מלטס, וכן

יב. באර שנפל לחוכה חורשית או אדרה ותעשה מימה עכוריין, מלאה ממנה ואייד צרייך להמתן.

יג. ראה בר"ה רב עקיבא אומר איינו צרייך להמתן: ולא דמי למי ביזים, שבטעון הן מערביין — נראה לי.

יד. במא מכין ובמה אין מכין, מכין בזבל הדק ובחול הדק בסידר וכו'.

וחול כך למלוכה מיס גס כן היה פומליין מטעט דהמאלין
פנישס מלצוט נהי נכלון, אס כן גס נזקוקה צלטמא מלוע
להג נכטילנה על ידי מאכולה וו ציטילו להונטה יין הוי
מוחטן עד ציקתנס מיליחא ויתכטן ממותה מיס, ותחל
כך כלהאר ימוועו סמייס נמלחה מיס נימוי לפניטס מלצוט
געלו נכלון ולהג נקלרין עליו אס פטול מעולס.

והנה לימי נספֶל גלוות עליות אס (פ"ג, מ"ג פסקה ג
חוות ה נד"כ וכיהן סמכות ויה לטענו: עוד נרלה
דגש צדין הטעקנמְל שלהמו דחט נטהינה מלילה ג
נספֶל על ידי ג' לוגון, זוקה נצעיר ג' לוגון מלמו כן
וכו, חכל חס רצוי פצחותים למלה למקודר דרכ שנותים
לפקלן מן המורה קרי נפקלה על ידי טהווניס מן כתולא
וכו, וכטילדו נטס ג"ז טהווניס שנותים קרי נמסנה כולה
בטהווניג, ולמה מסכער עוד גלוס מטלס למ' קלה מי גטהוונים,
מה' מה' יגלו נטס ל' קלה מי גטהוונים וטהן למלה
מים לה' מטהי עד צינור מלוחה ועוד וכו', וכן נרלו
טהווניס להן לאטי נטהנה למלה מיס וכו', עד כהן
לטונון. ונגה מה' כי דרכיו ממתקדים, חכל לדינן להן
לדרבי עוליס יפה לפי עניות דעתם, לדבדרי מוכת להט
לה' היה נטהטור דרכ מיס שטהוונין דהופן לדג' נפקל מארס
טהוונין רק מדרכן, מהני נטהכיאלה על ידי טיטיל נטהנה
היאן לטנות מלילה מיס, ולמהר כן ימתין עד טידיו גטהווניס
ותמחור למלה מיס, לדפי זה לה' וככל נפלרם קמטנה
האנ' לדמג'ולד צס דהו' נטור כל' נפל צו רק ג' לוגון
מים ה' על פי כל' קרי קרו' שטהוונין לפניו כי קמי
دلשומס כו' נפימולו הכל' מה' כן יהו ממנה סג' לוגון
יעוד [הו] על ציעמיד זמאל וכו', ולמ' קתני עוד מקנה
וז טיטהנה מלילה על ידי יין מה' מוחל כי' "

ויתר מושך יט לפקודות לדבורי על הרכבת המגייט ו"ל נקלית ספל (נכחות מקומות פ"ז) שמחצ' לפסול מקובה ובינוי מರלה כוונת מדומילית, עיין טס – ועתיהו נכפל לדבי חיס למלון מדומיל זגללה"ה (כחישתו להלכות מקומות, מוח ט, עיין טס. לדבורי נס יגיר כלל אפקטן מקובה לטulos מן תחולה, דהן הט רצוע עליה הנטובין יוכל לאכזריה על ידי בינוי מರלה כנ"ל, וממיהי קמני גם מימיין לטulos הוה צפיקו לנו. וכפלו ט-ט-להקצת עליון דלעיגל (טס פ"ז) הביאו למגייט פלנוגמת הרכזונים כי כולם שוכן חיטול מושך הול – מדבען ואלן – האבליין

חַמְנוּלָה זו דְּבָאֵלֶת סִיל הַוּ עֲמִיל לִימָן חַטְסִין כִּי
טוֹמֵן פְּטוּלָה גַּמְוִיכָה וְכַלְמָוִיכָה

אמנם מוקה וז בלהו ה' טה פקולה, דמוקה כו
שימתה טלית ונקירה עלייה אס פמול בלהו ה'
לה ממי נצנות מרוחמת נצחות גומי, דבנה כל דברינו
לה שיכיס רק ה' לא רך ג' לוגין טהובין צפנ
עומן, ונפל למקן דבר שמתנה ה' מרליה, להו ציין
כל מה אכתנו למלך אין נפל ג' צע כל מפקה הו
חו' דבר מהלך, וצין ה' נפל בון עפר ומיל, ונחתנה
מרליהו, וכלהו. חן נגידון דילן שהיה לפניו מוקה
פקולה מממת רוכ' גטהובין, ולזה קלחן לומר דף' טיט
על מקום שטוח מצח מיטור דהורייתה מפיו כי מני
לה מיקון וס' נסנות מרליהו ומלחן כן צחיםו חמיס
למרליהן יعلו גס השלהובין ויכלו, טגה לה מני לפי
עניות דעת. כי פה צוות' גתם דלק קמדות וויי;
ציוון כפ' שעלה דמוקה נפקלה על ידי טהובין לה מני
לה מקינה לאטיט' [לאטיט'] למקן יין עד ציתנה מרוחמת
לאכתר על ידי ובה גטהובין צעה, וכמן זה נצנו: נרלה
דוחה לה מני, לדוקה ג' לוגין צנפל למקן יין ונחתנה
מרליהן וכו', חן נאכתר נפקלה המוקה על ידי ג' לוגין
טהובין ונקלה עלייה אס פקול, לה מני עלי ידי ציטנו
מרליה על ידי בטלה יין, שארי צינוי (מקויות פ"ג, מ"ב)
ילד בוגר צהאר וופלו לו ג' לוגין לעולם והוא צפומו
וכו, ולט מנה מיקון על ידי ציטנה מרליה, לה מני ולח
דלים מני צינוי מרליה רק נחתנה (כל' וכאן) השלהובין
קווד צנפלו למקה וללה נקייה עלייה אס פקול וכו', מט
זהין כן להמר שנקרת עלייה אס פקול יט למאל דלה
משני צנתנה מרליה וכו', ופצעו. על כן צודחי ה'ן
לפק' מ"ז וכו', עד כהן נצנו. והנה גס מי יט לנעין
עד צדריו, להס' כי רה'יתו נכוונה מדנאי כהמניתין
בג'ל, מכל מקום כמה עדין לריך הדבר הקבר נצין
גוף טהור, להס' זיל נמר טעם מהרמפניין ג' לוגין
טהובין צנפל למקן יין ונחתנה מרליהן הייס פוקlein מה
שםקוה, נעל לרחק טה מוס דהמליין דכיוון צנתנה
מרליהו וונחתה כמרליה יין טה ליה כלבו טה כלו יין,
ושוג'הו נפקל ג' לוגין מיס צהובין – (ונמו שכאב
הס' נסיטן ל"ה נס' ק' ח' – וא"ה חכמה א"ה)
223567

טוג. ראה שו"ח כוכבי יצחק ח"ב, סימן ג.

מיס מוע גס אין לאכזרומו מיטפוקן דג' لوיגן מיס טהויזין
אנפלו לו צמלה וטכלו, דהס נימול לגס חס נפלו
ס' لوיגן מיס טהויזין ממלה מאי מה אנטטינה היל
כך מליחטו על די סיין, יקאה דסוא לאו להטוקפמאן
ולארכט'ה לאכזרען דין זה שאצינו מילחה מוכשי
האטוטין ברגומט יומל, דהף חס נפלו ס' لوיגן מיס
טהויזין צמלה וטמל כר נפלין חס מומל ונטנה
מליחטו, היל עלי פי אין רוחין וטלו נפאל רק עלי די
ג' لوיגן טאטל טהויזין דיעצן חוזר לאכזריו חס נאצליס
המקווה נמיס נעליס וחולס מיליחטו למילחה מיס, דהה
בודה לי מילוט יותר לאכזריו. היל צעל קרתק לשלמת
ירלה דרכו כמו סטמצע קגרון טקדוונ מליגזויינע ו'ל'
צטשוגות גמה נדק טס לדזוקן חס נפלס ס' لوיגן מיס
טהויזין היל אנטנה מיליחטה, היל מוחל לאכזריו עס
חוולם האMISS, היל חס נפלו ס' לויגן מיס טהויזין צמלה,
ונפקלת האמקווה צמלה וטמל כר נטנה קמלחה, היינו
מוחל לאכזריו עס פולט האמלחה למילחה קMISS, סוחיל
וינקלט עלי מקואה או טס פקטן דטהויזין צוות לייעו חזות
וילחה לעולם.

ובווצא צו שמעתי צאס הלאמו"ר הגרון הקדוש זוללה"ה מלהנו (צעל המתבר כפער לבני חייט) שהכילה ליחס מדיני מרויום הדבר (בכ"ה ח"ה סימן יט) במקורה ענוקתו נכלית ענינות מנוקביס, ומזהו גמיס מן הכליות למן המקורה נלחר שנטפל מעתם' קלה יומת מג' לוגין ציעור אספוקל לח המקורה, ולג'ו למליך נקומה עד גמיהו כדי לאויגח חותן מיס אהובין צפלו למכון, ולכך טינה להפצל נס כלא נקומו כלו מיפוי לדיפת קמיט וומגןורת בטיענה, וכקהל טהענו השמוץין מן המיט חזרו למחליכים במקומן, מטה מקה יט נדרן. וזה לרייך ובעלה"ז דינם מנגה נטפרק עפל על נקיי הגניעה געוני ד' לח

ברוביה ובחמשכה, ואין המשכה טيبة יותר מזו שהממים נבלעים לגמרי בקרקע וחוזרים ומכבצין ממנה. וכך כתוב במרודכי (הלכות מקראות, טימן תשמה) שצוריך להמשך על גבי קרקע דרוזין המים לבלווע שם, והוא בטל שם שאוכבים מזמן אגב הקרקע, אלא מדברבלעה חליה מיילאה. ואם נפשך לומר, ואם כן ומה טוועט כל כך לנוקות המכוקאות בכלים מנוקבן, יעשה לכל מקרה בדרכו. יש לומר דברכמה מקואות יש שאין מי-גביעותן וודופים כל כך, ואם היינו שופכים עפר על נקיי הנביעה היו נסחמים למגרר. לעומת זאת זמיןנו הוא כל יותר על ידי כלים נקובים מבודך זה.

כל אשר י לרלה סממעין בס, ולדריו יקח ט עוד נימול דעל
כל פnis קוה ליה לאטמי"ט לטוכמת דעל כל פnis כו^ה
טהונט הקסול מן סמורא, דליי יתמה לכל עיקר דין
דאלהובין מפיilo בכלו שמאוג חיינו חסוך כי חס מדרכן,
זודליך לא ימכן דהפקול דטעינוי מלחה זנתגען מן סמורא
מדין מיס לאו יועיל על כל פnis להוציא מהיקול לרענן
דאלהובין מצימור למליחתו כנ"ל, ומדווע לא סכלייע
הטמי"ט על כל פnis ממיניהם היל' דאלהובין חסוך
מן סמורא ועל כן מהמליען לדף שנטפקו על ידי ציינה
מלחה חיינו מושיע מידי חסוך אלהובין, לדף זה גס כן
מן סמורא, יט לגמר דהמחייר נהיוקו אלהובין טהור מן
סמורא כל' יועל בה מקנה וו, האן נמס זנטפק
לעיל וווען פnis מפעריות גס לההומלייס דכו^ון אלהובין
חיינו חסוך כי חס מדרכן, לא ימכן על פי הפקול זנטפק
המג כז דציניע מלחה במנוחה בסגול מגלאוים

וגם יקפה לדלכנייו קפה לאדין דגנ' הילמ"ה (טיעון רה, ספ"ג כת) שכם זה לטענו: מוקה מקר נפל כס יין ונשמה מלהה ונפל כס ג' לוגן מיס טהונין היו טופקלין, וכטמול וכטליים רמקוח נמייס [כטליים] ומורה למלה מיס כלה, עד כלן לטונו. וכמן ה"ז כס כס'ות ווס לטונו: היין טופקלין, דהלי כויה כהלו כויה יין וטוג מינו נפל נג' לוגין מיס, עד כלן לטונו. ולין וזה פול מומוקטמל (מקומות פ"ג, ס"ח) קהיניה פ"ב
ומקוות פ"ג, מ"ז וריהנ'ג' (טוו פ"ז מכליות מקומות, סי"ג), עיין כס. ומטעם מדעיקס לדוקה טנפלו בג' נוגין מיס טהונין צוד טהמקוה פקט מהתם צינוי מלהה מה מהתם טהויה כהלו יין, חכל חס נפלו בג' לוגין מיס טהונין נטהלה והמקוה נפל על לילן, ג' מאי טוב מה טהמר כך נטמא מלהה יון על ידי מתקה כדי טהנמר טהן חול לטכתיו על ידי מלהת קמלה למלה

מן. זה לשונו שם: והוורתי הלהכה למעשה לשפוך עפר על כל נקבי הנביעה בעובי ב' או ג' טפחים, ונסחמו כל הנקבים ונוחיבשו על פנוי קרקעית המוקה כמו יום ולילה, עד שדרכו מי הנביעה ונקבעו למלחה מן העפר ששפכו, ובזמן מרווח אחד כך החזרו המים על פנוי כל המוקה כשיעור העומק שהייתה בתחילתיה, ואמרותיו בדראוי כהאי גונוא שפיר דמי, חזא לדפי הנוראה השובין שנשארו במקוה קודס ששפכו העפר לא חזרו ובצעצאו ונקבעו עד למלחה מן העפר ששפכו אלא נבלעו בעפר. ואם תמציא לומר דמי הנביעה העלו אותן עמהן, מכל מקום נשכחן דרך הקרקע, ובודאי מני הנביעה רבן עליון, וסבירמא לנו לכטול אעלמא דרשארה מניהרמ

ככוונה ומפלי נמור כמיסין הוא מלך נקנות מליחין
כדי לאכטיל הטעוניים לו נהמוו הדריש.

והטעם נרלה נפנגן^ג, כי טועה כן לכתולת ככוונה →
כג"ל יט למות למקורה קוח נחטא פסול
להוריאת לדעתם כתני"ט דעני מורה זמקורה פסול
מליחיימת, והרף חס תחזר להר כה למליחת נם מהני
לה, דכמי טלי גוונת טיך נומר טוחיל ומליחתי חידש.
ומפרט טימתי, מך גיטוט יטה כל שית לקדים מה טיך
מגואר נבר נבדרי ג"ק (טועה עז, ג) דכמי רבע נעין
כלי חרם כל פועה טנטוקין נב סטוטה לפסול נתנטינה
מליחין, מה סדין חס חלו למליחון על ידי מורה
לכבודן, ולה הפשיטה, עיין ס. וכשה מדובר להפשיטה
טהריאת מדין מורה נתנטנה מליחת מחתמת יין הוא
ሁם נילנו הר כה הרים על ידי טפון נمكون
בכמ"פ מיס מלחיש הרוי וזהות לאכטילה כמו צהובנו
נעיל, כדי מוה דלה המליחון טוחיל ומליחי הדריש.

ולבאהורה סיה נלהה נומר לדוקה נמלוח מיזימת כגן →
נתנטוקה סטוטה כה רוחיל טוחיל
והדריש הדריש, מה שמן נזמקות דלה שי מזוה מיזימת
והו נטהעניר הטומחה ולה טיך נב מותם דמי. היל
נזהמת זה חיינו, כי פנה פמן הצעיר (ליך סימן ק"ט
(ס"ה) למד מדין נולר גס לעין מיס כל גניעת יריס
צנטוקה נטהעניר מורה שחש שחוורו למליחון כהדרין, ועיין
בב זמיחת צתקל צמנול כוונתו דליון להרמץ"ס פסק
בכלות טועה פ"ג, ס"ט צהוביעם וז לרעה לנמליכמו וחוויו
למליחון על ידי חורה נטהען נקולם, ממיינט דקהו סדין
גניעת יריס יט גס אין נאקל, דשיינו סה, עיין ס. קלי^ה
דרין נחלה נערן וזהו נהוחיל ומליחי הדריש צין מזוה
מייזמת ובין מוקה ערינה רק נטהעניר הטומחה, דעל כל
פensis לה גרע מנימילת דיס. וכן מטהע נב"ק (ז' ז'ות
ה, 6) דמגיה טכל וענלה חומר נעליהם צערן וכו', ולה
טייה, ססת מעיקרה גזרה לה מי בכל מעיקרה גזרה
חו וטהוחיל ומליחי הדריש, ופליט רט"י (גד"ס כהט מעיקרה
הה חי) ומליחי נעיקרה לה חי דמי, עיין ס. קלי
מתמען דגס גנטילת המורה טיך דין ותורת דמי,
ודיחי מעיקרה, וגורה ונזהמת.

ובן יט לאקומות, דבנה נבדרי הרכמן"ס (גאנט טועה

ג' טפחים, צעל ידי זה יסתמו כל הגאנטס ותהיינטו על
פי קרקטים המכוקה לנו יוס וללה, עד ציחקו מי
הגעעה וייקנו למשלה מן שועל טפכו, וזמן מועט
המר כה ייחרו הסmis על פיי כל השמוקה כתיעול שועומק
טפחים ממהלה. ומפרקן וכתחזקת כוונת^ט אס על זה שה יש
למות דוחטן הסmis ייחרו דרך סהו, וכל מקומת צגיילו,
ונתג דלגיינ להן חצט נוה, עיין ס. והס ממולו לנו
שיט תקנה זו לאכטיל מומכה יין הוא מומל נטען ממליחת
למה ליה לאכטיל נמקנה זו ולבמול ען נפאו צעל נמות
למומן הסmis צימרו, וטוש ליה נומר לדלקטלה יומר ווע
לייקמ יין הוא חלז ולטנות מליחת נב"ל, וווע מכל האצתות
כל הנטוונין, ורק היכוח דליך מוקה ציון הוא צמבל יעקה
מקינה זו דטול, דהנ' דיט לאכטיל ען סטול צימרוו הומן
הנטוונין למן שמקה דרך סהו נב"ל, מכל מוקס להן
למות לה מדיגו. וצעל כרעה דליתה תקנה זו דין הוא חלז
כלל, דהיכוח דסמייס נכר נפקדו מוממם הנטוונין לה מסאי
לה מה צנטנתה מליחת נחוור לאכטומן, עד כלן מרכז
אלגראים צטמעתי. ואווע צעל כרעה צאגס סטראומת אלטן
הצין מדיגי סטנטה והטוקפמג סג"ל כמו צטמצעי געל.
ואכן טעמי צהידומו"ר זולט"ס סג"ל האקפיד מוחל צעל
לאכטיל טוס מוקה על ידי יין הוא חלז נב"ל רק נחול
כב"ל, ונארנה מקום נווארים צו:

וילוֹלָא למקמפניו קוי המיינט מליחת דצלל
מקוס לה מהני לפי עניות דעמי לאכטיל
הנטוונין צטמייס על ידי ציניה מורה על ידי יין הוא חלז
וכלהו, היל חס נפל סחנא להן ציון למקה מיהליין
שלג מדעת וכוונה, היל חס טעל זה ציון להן סחנא
ככוונה קלי וו נטהירה נפקולטה להס חולה חולה כה
למליחת גטמיט. ויט להוועה קן מלען האנטה גאנקוחות
בב פ"ג, מ"ד ז' (א"ה 1234567) טמאלדק ווינט רק נטאנן נפ"ל לתוכיו^ו
יין הוא מומל וכו', ג' לגין מיס וופ"ל למומן קורעוג
חלז וכו', עד כלן נטונו. וכן ליטט נטומטט ומיוקוחות
פ"ג, ז' (צאניה פרמג"ד טס) מוקה צהין נב מ'
סלה וופ"ל^ו למומן יין הוא חלז וכו', עד כלן נטונו.
וילוח לאדיל טוס צה לאוות דלוקה נטלו טין הוא
טעל מיהליין גמייס צעל נכוונה, היל חס עזס קן

הgeomיס, עיין שם. וכן מזין דהמליין דין דימוי גס
במאות שאלינה חיובית, כמה דהמליין נא"ק (פחוות וכיה
או, *) דעתו ייחס נקיטת הנטהמה לדקל נלוונו מהו
למאות וכיו', עד צעיף לכ פה הנטהמה נטטה מהו ממה
מאות למלת, ופלין סגמיה מילת דמיה, הי' חלמת
לנשיות סיינו צעיף דרמי ביר חמל, ולי' מילת נטיאת
סיינו צעיף דריש נקית (דעתנו בולגר). ומתיי סגמיה
דעתו גל מיענית לי' כלל, וזה דעתו מתחם דרשה
ילדע טלה דגמיס דקל מטיב טס קראינה מהו נטאות
[וכו'], עיין שם. והס נימת טיט סגמיה לומר גל עין
חולות דימוי רק במאות חיובית כמו נולך וכיווה, מה
פלין סיינו צעיף דריש נקית, וזה יחס לומר דין סגי
נימי וזה דקל מיענית לי' הי' מהליין דין דימוי במאות
כשו שאלינה חיובית, והוא צעי נדרך יחס מילת לומר,
ולויה לומר דקל רס מהיה לומר דנטהמה לדקל
לולוועו הרופ נמלות, מהמי קה מיענית לי' הי' דוקה
ולולך כויהיל וכו' מאות חיובית, מטה ערין כן זיינט, מה
ללמגה גל צנה. וכען כלתך גל ממליקין נדיין לדימוי
הקל סמאות נין מאות חיובית למאות שאלינה חיובית,
וחוטס כן בדלה קוויש לדוכמה מדוע גל נימת ען כל
פינס נמקה שאלינה מילימת פעוט מילת שאלינה יכול
למזר עאנצ'ילה גל גס ימול גל זכמף ויחזוו סמיס
למרץין כנחלה.

ובידי למשך הכל, הקדיס מה שמי ממלמי נמשך מה שית
לתקנות לפען'ד על גוף כלינו עיון דרכנו סס,
דענו הכלי מרך כל פועה שנמלהכמו - (ר"ל שטוטחלו)
— פיוו וסחוין לכנתן ונתבננו מאו. ופיליך רט"י (ויה
היכ לא צו, ר"כ זומייח) דלבדנן קה מיעניהם ליה לדמיון
לו דນמלהכמו פטולין מזוס דגעין כל דומיהם דמייס כל
קוטעה, מה מיס כלנו נטמן בעין מה כלים צעין כל ג
אסתגנו. ית לדקה, מון דכל עיקר דין דכל מרכז כל
פועה שנשתמו מರלהטן לפקולה מהייל ליה לנכון מדין
מייס כל פועה, והמלחין למ קה מיעניהם ליה זה זמייס כל
פועה שנשתמו וגוקף עלייסט מיס מן סכירות וחוכם
לכלייתן, וגונם למש שאוח עיקר יקוד דין זין זה, ועמל
לכבר דין זה בכלי מרך אטול דזר הלמד ממהים. וכלה
כמחלית השקל (פס ריש סיון קפ) כמג-ככוגת-המגן-חרלוס
טהצין דגען כלהק קהיעין דרכנו בכלי מרך מיעניהם
עליהם גם זמייס כל פועה יוינו זם קוץ-וידיינו-הזהר-להזגנו

כליה מלך כל סוטה והחומרן לכתבן וכותבנו ככליים, שכך סוכך ממנה לדלמה פמק הרכז"ס צדין וזה לקובלן דהה קוה ניש ליכען דלהי הפטיטן, ומירון צדרן האפטל מומוס". ואמתנה למלאק שם מירן מון דלון פטול האכלי מלך כל סוטה אנטמלה מלהתא כי חס מדלונן, חמליען דפקיך לדרכן לקובלן עיין בס. ועיין צמחיות השתקן (ג'ויס סיון קס טט) אנטטמיות צדורי שמגן חילרטס דמארטי טענאל פסק גס צמיס כל נעלם ידים שמונו למאלימן דכטראן, כי גס צמי נעלם **ז'יס צ'יר** חיכען ז'יס צ'יר (ז'יס צ'יר) עיין בס. וכן כל רנה, וכיוון לפמק הרכז"ס שם היליגען דרכן לקובלן, ממיילן דואו קדין צדין מיס כל נעלם ידים, פון כל עיקר צדין צל נעלם ידים וו רק מדרכן חוליען גס כן לקובלן, וטפיר מסני חס חווין נצרייתן, עיין בס. ומזרול מלהני אמתנה למלאק וכמחיות השתקן פון צדורי עונת צודרי זיליכן נצתרן נצתרן צמחיות דלהי נצתרן צמחיות מלהלטן, ולפי היליגור קטה, דמה גענה צדין דמקוס אנטמגה מלהתא צמוייה צממיינן וטוקפמיה דמקוחות דיאץ לא מקופה צמוייה נאכטלה צצממלן צמוף ומלוון למאלימן, לדלנלייס מלווע לה נימול על כל פnis צמי מקוב הוהל ווילדי וויפטלה על ידי צוויי מלהה, הידמי, דצמוקה לה צ'ין קמייזן צל אמתנה למלאק צ'ין, דטהן כלן שוו קמואה דמקואה מלהוילית, וגס הפקול דטיניו מלהה שו מלהוילית לדעתה צמגי"ע, דכבר תוכמי נעלן צנודלי לה גרע ממי נעלם ידים דרכן שמגן הילרטס דטינן בו חותם דיחוי, וולומ דטינן רק מדרכן ממאלימן ציה. וכמחיות השתקן (טט ו' כט' ק) סיס טהס צדמונו לו חמר כץ מיס צביס יטולו ילו טנית, עיין בס. ומודע לה מלייא נטוש מילס לנויר נמקואה כו אנטמגה מלהתא וחולס למאלימטה צלן יטגול זה רק מילד אדורמך צלן לו מקובה חמלית, וצעל כרמק דהן צוס קנילו לפוקלה מהמתה שקי פעס יהת נחתה מלהתא. וצלהמת מזוויל נצ"ק יהא באהה כה. (ט גס מי מעין צנוגלן צ נקליל דבז מלה, ומלה טענאל למאלימן צס **ז'יגאנט** קמלה ממשין טווצל צו צימום אה"ח 12345678

יה. זה לשונו: ומה שכתב ואם החזירו לבבשן וכור. שם בעיא דלא איפשיטא, ואני יודע למה פסק רבינו בה ליקולא. ואפשר שעתמו משום דעתך לדרבנן לא בעינין חדשהה, טפי איתך לנ' למימר דבהתהזריך לבבשן כשר, כי היכי דלא גשוי כל גדר פלוגתא בגיןה.

כ"ע פסק גס כן נמוקה לדין אלף מילון טוחין ותילמי
תילמי דחוי למלוייתה, נמוקה טהרי טוחין וכי ציון
להכטילה כנ"ל, וכיון דהאי צידן אף אלף מילון טוחין ותילמי
הדרי כנ"ל.

ומעתה ממייל רוחה שמעת מה לנוינו, דכל וס דוקה
בזקוקה שעטנו צנפל נס יון זו מומל כלו
ממכין וכלהו, חכל נילון דיין צמחי נס נמכוין
יון זו חלך עד טיקתנה מליחת כל טיכר ען דיין
ו טג' לוגין צהובין צהה לאכליין, דזשה גם צהין לומר
דיה ציון, דצעל כרמן גם ציון לומר דשי ציון חיל
הס יימל דיניה לייה מעיקלה ולרונו צבן לצעל הסדיין,
וכלה אכמצעו הטעפות (כחות נס, ב נס' כל צזין)
דנופליך קרצן וסמייל דת חיון וזה מקרי ציון דלון
דעתו להו, עיין שם. וננה הס צהמאל דת ר' ל' למחוץ
כל מהלינו נצואן ולחוור לדת יטולן להרין דכל דלון
שי כעת נבדעמו לנצל הדרים שי דיחוי ולס מקרי ציון,
מלל אבן נילון דיין דבוגוש מיזמת פניל נס חיון
ולזח לאידיא ציקתנה מליחת כד טיקטנו צהובין על
ידי זה, וכעל כרמן חיון מקה נטמוקה גל גס קן טיה
לש רגע הרמד נצאו ווכונמו שעם פקו דיטני מלחה,
ונכלי הש גוונת צוזמי גם ציון לומר דהה כללו גם
נדפס כלל הוהיל והיו ניזו ניז', דהס המלכה כן פקטול
טהומה מממת טטהובין, דהה גם נטמלו צהובין צמוכת
לך מזוס נטמלו מותמת מקוקה מיס על ידי הצעינו
מרלה דהוה לייה כמטקין שעטנה, וכעל כרמן דהס
טירלה לאכליין מהצובין צהה בעל כרמן מהלמר דהה
לש רגע שעם פקו וציטול וכלהו, וממייל דפקולטה
השי ציון למכלין טהיל ווילמי מידמי, וכלהו.

לבן נזכר נפי עיון דעתינו סיבת לומר בכל מקום ציט-ב עלייה מזכה טהורין סמיטיל נטה יין יהו חלנג לאכטירין טרוייה לטקולה מענעם דימוי, ווין לדמותו לדין הגדלו זמאננה וכוחוקפתה נמקואה צנפלו נטה היהן וויאלאג וויאטמאה מרווחתא טכטחמהו רמליחיטה כטלה, דאטס מיריע נגען כלרחן צנפלו סיין יהו חלנג מיהליאן צלה נכווה כדי נפקלה, לכמתנות לטען זמאננה וויאטמאה צנפלו יט זומען פון דלון ערפה כן צפוניה וממיילן געהה שעניין וויא צילו נמליג מיס נכתף שיטוועו מליחמן, צוा לה לממלין הויל ווילמי-ילדמי-וילמי.

מלווע הנטמייט צלטונו העיקר טאטל חמיס צל קוועה,
ווקיעו כל' מלך טאטל דנער קלמאד ממענו.

אמנם כד מעיין זה פולמה נט' קפה מיידי, דנלה מנט
לחיי נספל למלי צינע (מיוז': נכלות טהיט סיום
כו) שבקפה על דורי סול דקמניעת ליה גאנט גנרטה ונדמתה ומוחל
מיימס מהי סול דקמניעת ליה גאנט גנרטה ונדמתה ומוחל
ונלהה, וזה צפליך נולג שגוזל (סולא גג, ז) קמניעת נט'
ולג'ה הייפטן ולגו' (עד כהו ובאי כתופטוח). והלא מטהר
צצ'ק (ז' צצ'ק ערך הנקרא בפירוש) דכל דמי צילו לאכטיכו נט'
דיהו, אם כן קאנט האי צו מetail צילו לאכטיכו לאכטן
בכל עט טיליה, ומשן כן צפירות יט' נומר דנפליק נולג
שגוזל דקמניעת ליה הוועך רק פיכט דלהו הי צילו, המכט
בנמלה כמו לשוי צילו בכל עט טיליה לאקטייל גומן לאכטן
צפירות מגעית ליה הי עט כל פניש צמי קהיל גוונט מהן
דיהו. ועיין שם גמלה טמירין צו. ומולך מילווע הוועך
דגש כלען למקיי צילו, לדקהויל לאכטן למ' מקהי צילו
דילעה לדלמה פקעה, כמנוחאל צהויל חיטס (סיעון תניא, שער
ה), עיין טט. וכבדלו זו כמג גט גיגרין מילפה להטן
(בגסהוומו נט' קוטטה בס דפוק ווילג'ה), עיין בס
לדרבו. ולפי זה ממשילג מונע מהליו דהמאקפתה קבילה
לאו דצעעל נחנץ למ' האי סולגעית דרכיה רק נכל' מלך
טוהיל ולג'ה הי צילו לדלמה פקעה, המכט גמיס למ' קמניעת
לייה כלל, דהה הוש לי' צילו ממיד לאכטיכן לאכטיל
למונע. עוד מיס גולויט מע' סכיוור עד טימולו למליחין,
דרכיכי קהיל גוונט כדר מטהר געלאה געלאה נט' דהיכט דהיא
צילו למ' מליחין סט'יל וטהיל מילדי.

ובזה ממייל מומוץ מה שקהטימי נעל רהינגען
לרגע מוצע לנו פצע לא מדין מוקה, וכן מה
שהקטימי לדכני טמצעה לנמשך דזוקה זדרען מועלן
לקולג הנצל נדוחורייתם יט' נומות לומר טוחן ווילדי
וילדמי, דצפיר ימכן ממילן דרכיה לנו סיה יכול נפקות
טהינגען לילית מדין מקוה צנטמנט מරיהיטה אמונוחל
במתניתין שם דמנמלל נצמך עד קיחו למכלהיטן ומאנני,
דרכם ספир ימכן ליין דסוי ניזו ממיל נעצותן כן, וגס
קי מנות נעצותן כן כדי טיטה לו מקוס טאיה, טפיא
המניען דלאם סיוי דימי לח עלי פאי צנלהט ונדחנה, מה
טהין כן צכליה חלם אל קווטה דמקרי לנו והוא ניזו טוחן
ומיחס עלייך דלמה פקעה כנ"ל צפיאל קמנעיה ליא.
וממייל נס כן מומוץ מה דלאמצע"ס (כלכלה מקומות פ"י).

תפאות

ב' וְהַיִם לְכֹמוֹג נָמֻלָּם כַּזְדֵּן מַוְתָּמוֹ כְּלִימָה הַמִּלְאָה
הַמִּרְאָה עַם לְכֹבֶד צָוָה נָכוֹנָת צָה יְיָן הוּא חֲלָבָה, וְלִמְוֹנוֹ.
חֲנַנְלָה סְגָה נְמֻקָּה שְׁלָל קִיאַלְמָכָס שְׁטָוְיִים לְגַמְלָן פְּתָוְן
לְעַשְׂתָּה מְדַבָּות פְּלָנֶן טָעוֹרָס הַזּוֹמְנָה לְהַכְּבִּישָׁה זְמִידָה,
וְעַמְלָד עַל נְפָטוֹ לְהַקְלָל נְמֻקָּה שְׁמַעְלָמָן וְקִידָוָמָן שְׁלָל
יְסָרְהָל מַלְאָה צָהָה, פְּנַנְיִי מְגַלְּהָ דְעַמִּי נְלִינִיס שְׁלָהָן לְמַמְוֹן
עַלְיוֹ צָהָה כְּלָל, וְסָמִיקָן צָהָה כְּוֹה עַמְדָה לְיִמְן הַתְּפִידָה:

דורך שלום תורה

להחמיר ולעשות כן. אבל אם יש טורה גדולה בדבר, או בדיעבד שלא עשו כן, יש לסתור אמקרים דטובין דין שאבכה פולשת במעין, כי כן עיקר.

סימן מב.

בראש מרופסם שמרן מזענו וו"ע לא ראמן להזכיר בחלב דק' על
הראש מרופסם שמרן מזענו וו"ע לא ראמן להזכיר בחלב דק' על

וזה גהה הָס מֵי דְעַמִּי שִׁטְּ לְפִקְפִּק טוֹנֶה כָל הַפְּלִיל
בָּס נְקוּנוֹת דְּדִיחָה הָלֵן סְמֻוֹת, כְּדִילָּס בָּל
מוֹלֶךְ זֶה נְגָשׁ חָקָומָה, הַמְּנַסְּתָּא מַעַן לְלִי כְּתַכְמִי
זֶה מַרְכָּב עַל דְּלַעַת הַפְּלִילָה, מֵי קְדוּשָׁה צְבִיר פָּוּחַ מַלְיָה
צְפָלְפָלָה דְּמָוְיִתְמָה, הָלֵן גַּמְגַם לְדִינָה לְמַעַן גַּלְיכִין כָּלָל
לְכָל זֶה, מֵי הָס יָמָה מֵי נְמָמוֹר לְכָיִל, מְכָל מְקוּסָה סְנָה
הַלְּחִיּוֹת סְכָנָהָמִי נְעִיל סְסָמָות סְסָדִין דִּין לְמָמָם וַיְלָכֵד
כְּמַגְוָלָר נְמַתְּכוֹנָה יְמָה נְדָקָה הַמְּדָכוֹת, וְכָמוֹן שְׂכָתָבָמִי נְעִיל
סְסָס הַלְּדוּמוּעָי סְקָדוֹס מְנוּסָה וְגַלְעָה.

אבן מה שנמפסט במנג' נכמה מקומות לאכטיל
מקוּה על ידי טמלה יין הו מלג, צעל כלען כינס
סידנרים כפי האל כתע הגרון מלזוז זיל נמסצזום טומל
ומתיכן קמל (ח"ג סימן יד וסיון ט) וגא"ט חנני לדק
(חו"ז: סימן פה) שכנער שכורה הוקן הגרון מוו"ס נמן זיל
מליהוּת זמקוּה צל מעין מון דכללו סלי רבו סמכטילין
טהוּין, רק דהארם"ה כתע [כסימן י"ה] זמעיר מ"ב' דיש
לכטמיאל לכתמלה הלס להפצה, וצדיענד נמנ שיט נטמן
המקליין זקונרין דהין אטומא פוקלט זמעין לי כנ
עיקר, עין טש^{הנאה והרשות}: הלס כן יה דהן מוממייס דכל מה
דרפהל צכל מקוּה לטבילה ממחט טומזין, ומחהי טעמל
ווערטס זכמה מקומות צולג לאכטיר מקוּה גוּ ציין ולג
צחצ'ך רק צמול כמו שכם' המתلومת אדגן, מכל מקוס
אנס ידעמי ורלמי צעיגי צפה קאלטמיינו, וכן עוד זכמה
מקומות, צבמעין יהן מזק הכרנה כל כן עד דהין
צמליות לאכטיל נצעת פנקין על ידי קטלה חול,
סמאליות על הולמת הגרון זיל מליהוּת ואהר בגוינויס
געוכיס ליעיל ומכתירין חומה ציין יה צמלה יה צס

ונתנו לך מ-^๓ כוכב מלך נ' מהלי"ט סימן ז' (וילך זמ"ה) ומליון טגלוון צעל מתקנות יעקב ו-^๔ נ' במקוונם מירון סימן ז' במקוונם צכלן מתקנות צלנו ל' (טו)

יש. ראה זה"ב (רלה, א) קודשא בריך הוא כדי לה בתידו
דוארייתא.

ב. ה"ה מושג נתן צבי הלוי שטערן אבד"ק ראווא.

בא. ומכל מקום נהגו להחמיר גם במעין, כי יש חולקין אפיקול במעין ואומרים דשאיבה פוסלה, ולבן לכתחלה יש להחמיר לנוקוב הכליל שושאבין בו, אף במעין. ואם לא עשו כן, ושאכו בכללי שלם ונפלו שם שלשה לוגין שאובין ונופטלת המקוות ורוצין לנוקותה ולהכשיטה, אם אפשר לפוק נקבתי הנביעה בקהלות, טוב [nted from Otzar Hahochma www.otzar.org](http://www.otzar.org)

1

לדוחות ועין מקום:

הנ"ג" ב' נסיך ביג' ג'טסן. נסיך
הנ"ג' ביג' ג'טסן. נסיך
הנ"ג' ביג' ג'טסן. נסיך
הנ"ג' ביג' ג'טסן. נסיך

לטורה

אמנוג נירא מוד לסוחוק סדרה דווי' הגהון זל' ממה שכך נאכל'ב' דסוכל כב' דפסול טעינוי מרלה הי' פסל מחול לאכלהו מטה'כ' צב' היל'תא. וילאי' לדעת פאל'ב' דו'לי' גס חומן סג' וגס חומן סג' ואגין כצחחו ר' יונה היל'תא מיטרפלן לאכלהו למד'ס'ס וממ'ק' כב' יונז'ן עז' כל' ב' סע' ל' [ה' י' ל' ד' דזוקה גנפ' קדמיהו ר' יונז'ן עז' נרלה לאלהן דזוקה גנפ' קדמיהו ר' יונז'ן מועלן גל'ג' ופסל חוצובין. אבל מהר פכבר פסכל אין מועלן מוד'ך. גך' גל'ג' מועלן לאכלהו ר' יונז'ן חי' היל' מודרצק ולמה ר' יונז'ן ורומה נא' לסחת יוס' דהין חולוק צין נפל' או' יה'כ'. ע' נרלה לאלהן דזוקה גנס' דהין זכר הדרס'ו ר' יונז'ן זעיר גיטול דין' יה'ר נס' כמייס' מטוס דרכן פלו' זוי' ביטול. אבל כהן סיון בג' לאגין כס' תייר בטיטול ולם' פריך דאס' כיטול. אבל כהן סיון בג' לאגין כל' טיטול נס' גב' לנגין יונ' וכחטו מרלהין ליון פסליין תמקוה. אבל כהן פכבר פסכל הא' לגון ופסלנו מה מועלן

נשלם כללי דיני מעין בעזרת שוכן מעון

כ' י. החמיר להכשיר מעין על ידי עפר(ג) ואם לא היה אפשר להכשיר על ידי עפר כגון שהמעין היה בעומק סמוך להכשיר את המעיין על ידי יין(ה) [ע' בהערה בוה מש"ב].

מקורה מים חיים

פשיות הש"ס גבי פחסה וכור'i אך ח"ו לטבול זולת אם יש מ' טאה חזון הקטפראות והשיפוע וכו' ע"ב. ורבינו בתשובה דברי' (ס"י ע"ה) כ' וז"ל הד"ח (בסי' צ"ז) החמיר בשליבות מסוימות קטפראות וזה אינו מובן דהרי בעצם כ' (בסי' פ"ח) דהיכא דהוי סמכים הוי כփסתו צלחיתו ע"ז דר' ע"ט ולא הוי קטפרא אלא כשם רוחקים, ובPsi' פ' (אות כ') כתוב רבינו קצת לחלק בין סי' פ"ח ובין דין דשליבות עפ"י מש"כ היב"י בנהר דSHIPוע Katz ליה קטפרא מש"ה י"ל דמקום השליבות הושבו לשיפוע יותר, משא"כ בבי' מקוואות שעומדים בשוה וסמכ ממש ואין בינהם אלא דופן מפסק עי"ש. ולמעשה החמיר ורבינו בזה כמו שעשה במקוואות פה וכן שמעתי מהרה"ג ריח"מ פריעדמאן שליט"א דומ"ץ דק"ק יט"ל בשם ורבינו, ע"י גם בתמר יפרה (אות ס"ז) בשם ורבינו להחמיר.

ועי' מקווה ישראל (אות י"ט) בזה דכן החמיר הגה"ק מהורי"ד מבעלוזה וכן הגה"ק מאנסדר החמיר בזה. עyi' באחידונים מה שהעירו על הד"ח, שווית ערוגה"ב (ס"י קצ"א) ובשות' תחרותה ש"י (ס"י מ"ז). ובשות' מספר הסופר (ס"י ל"ט) בביואר שיטת הד"ח בזה ועי' שות' מקידי השם (ח"ב סי' י"ח) תשובה מהגה"צ מאלשטאט ובגהגות דבר צבי שם, ועי' דבר חימי סטרואפקוב בספרו תשובה בנידון הומרות הד"ח, ועי"ש שהצעיר הדברים לפני הביד"צ ירושלים ת"ז ע"ש.

כ' (בג) עי' תמר יפרה (אות י"ז) בזה דהתאמץ ורבינו מאר בעיר סאטמאר להכשיר המעיין עי' עפר כמו שבואר בתרוחה"ד המובא בב", ועי' בזה שווית צבי תפארת (బעל ווכי נשוכה- סי' כ') בשם מרן הד"ח לחמיר שלא להכשיר מעין עי' יין כיוון שכבר נפלו עי' שאוביים לא מהני מה שנשתנה מראיתה לחזרו לשירותה אף דgi לוגין מים שנשתנה לмерאה יין קודם שנפל למקואה איננו פולש את המקואה אבל בנפל ג' לוגין מים למקואה ופטלוהו לא מהני שישתנה לмерאה יין כיוון שהל עליו שם פסול עי"ש, ועי' בזה בשווית צמת צדק יי"ד סי' ע"ג בסבירות זו להחמיר, ועי' בזה בחיבור לטהרה (כלל א' אות י"ח) ועי' בשווית מאור יהושע (ס"י י"ה) מכמה גאנונים וקורושים שהחמירו בזה, משום זה התאמץ ורבינו להכשיר דוקא עי' עפר, ובעיר מאנטריאול התאמץ ורבינו מאוד ג' כלהכשיר המעיין עי' עפר בידוע ועלתה בידן.

(בד) ובאופן דלא היה אפשר עי"ש בתמר יפרה (אות ה"ל). ועי' עוד בשווית דברי' (ס"י ע"ט) דסמן ורבינו להכשיר עי' חלב, ועי' בזה בשווית אבני צדק (ס"י פ"ח). ובשות' שואל

גר"א ר' ג' ט' ט' ט' ט' ט' ט'

33

יג. לעניין איזוען בעטאהן נראה דבשר לב"ע לטבול בתוכו(כה) אעפ"כ למעשה בשיעתי המקוה מה לא עשתי בחותי ברול(כו). ולהעמיד בטסין של ברול יש למנו ע ביוור(כו).

מקור מים חיים

ומшиб (קמ"א ח'ג' סי' ט') להקל, ועי' בחיבור לתורה (כלל אוות יה') בשם הגה"ק בעל קדושת לוי עשה כן בברידיטשוב להקשר ע"י יין, ועי' בשוו"ת מאור יהושע (ס"מ"ז) דחיו להרהור אחר הקשר חלב, ועי' מקוה ישראל (אות מ"ז) בשם הייטב לב שלא הקיל כ"א במקוה דא"א להקשר ע"י עפר [ולא שמעתי אם רבניו סמרק עצמו להקשר מעין ע"י יין بلا השקה את"כ למי גשמי, כי בעיר סאטמאר וכן כאן היה השקה למי גשמי].

ואגב קנה כאן מקומו מה ששמעתי מהרה"ג רב דק"ק פאייע שליט"א והוא דבעת עשיית המקוה הישנה דכאן ותחפרו למצאו מעיין עמוק, היה צריכין בשעת החפירה לשפוך מים לחלהך הקרע כדי שיעיז יתropa הקרע והיה אפשר לחפור עמוק וזכה לו רביינו זדכון הדאומנים אמרו דכשיגיעו לעומק תשעים רגל תחיל המעיין לבאן, וכשיגיע לעומק שבעים רגל לא ישפכו עוד מים מכל אחד לרופת הקרע אלא ישפכו ע"י ד' כלים מבואר (פי ר'יא סעיף ט"ה), דאין פסול בגין, וכשהגיעו לשבעים רגל ורוצה לעשות מה שזכה רביינו כנ"ל, אבל כבר התחל המעיין לנבוע קצת ותיקף בא אל רביינו והצטער רביינו מאד מזה, כי ע"י עפר א"א בשום אופן להקשר המעיין שהוא בעומק כ"כ ועי' יין לא היה ניחא אליה כנ"ל ונשאו ונתנו בזה ולא היה עצה כ"א להקשר ע"י יין. ומהרה"ג מ"ה ריח"מ פריעדרמן שליט"א דין וויב שמעתי דבעת עשיית המקוה החדש דכאן לא השתמשו כלל במים אלא היה מלחלהין לרופת הקרע ע"י יין בהסכמה רביינו וליתר שאת ההשדרו את המעיין אח"כ ע"י יין.

(כה) עי' תשובה דברי' (ס"ע) תשובה בארכוה להיתר "ובאייה אופן יעשה", ועי' בטורת יו"ט (חלק ח' עמור ופ"ט) ואילך מכמה אחרונים בנידון זה להיתר, ועי' חבצלת השرون חלק ג' מהדורת סי' ל"ג) וזיל דבכל מדינתו (מדינת פולין) אין מניחין לעשות מקוה מאיזען באטהן אך כבר נעשה וכך יצא הדבר בהיתר עפ"י גודלי התורה הרה"ג חיים עוד מווילנא ושאר גודלים חלילה לי לומר איסור, ועי' בשוו"ת מנהח"י (ח'ב סי' כ"ב), ועי' טהורי"ט (ח"ט) תשובה מהגה"ץ מפאפאו וזיל האיזען בעטאהן אשר עליהם כבר הורה וכן ישראל וקדשו אדרמור"ד מסאטמאר (שליט"א) וז"ל וצ"ע שלא הביא ממתני דכלים (פ"כ מ"ה) קופה שקבעו בנדרך טהור שהוא יסוד גדול להאי ענינה ועי"ש מש"כ לתרץ.

ועי' עוד בדברי' (ס"ע ח'יל אות ח') ובאחרונים ותוכ"ד דבצעמענט עצמו (בלא חותי ברול בתוכו) היה מתחלה אייזה מפקקים לפי שיטת נובי' בקבעו ולבסוף חקקו, עי' שו"ת